

ВОЛИНСЬКІ ЄПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

За єдину Помісну Українську
Православну Церкву!

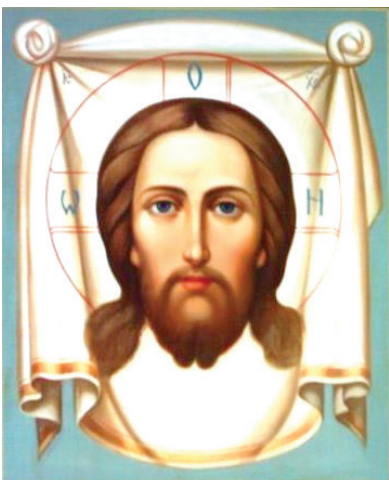
Часопис Волинської єпархії
Київського Патріархату

№ 7-8 (164-165) липень-серпень 2018 р.

Священнослужителі й миряни нашої єпархії побували в Києві, взявши участь у Богослужіннях із нагоди 1030-річчя хрещення Київської Русі-України. Більше про цю подію – на с. 6.

З ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

29 серпня – Перенесення з Едеси до Константинополя нерукотворного образу (убруса) Господа Ісуса Христа

Сирійський цар Авгар, уражений проказою, правив у місті Едесі в часи земного життя Ісуса Христа. Чутка про великі чудеса, що творить Спаситель, поширилася по Сирії і дійшла до нього. Не бачачи Христа, Авгар увірував у Нього як Сина Божого і написав листа з проханням прийти і зіцелити його. З листом він послав до Палестини придворного художника Ананію, доручивши йому написати зображення Спасителя.

Ананія прийшов до Єрусалима і побачив Господа, оточеного народом. Він не міг підійти до Нього

через великий натовп. Тоді став на високому камені та спробував здалека намалювати образ Ісуса, але це йому ніяк не вдавалося. Христос Сам підкликав його, назвавши на ім'я, і передав для Авгара короткий лист, у якому хвалив віру правителя й обіцяв прислати Свого учня для зіцелення від прокази і настанови для спасіння. Потім Господь попросив принести воду й убрус (полотно, рушник). Він умив обличчя, витер його убрусом – і на ньому відбився Його Божественний Лик. Убруса і листа Спасителя Ананія приніс в Едесу.

З благоговінням прийняв Авгар святиню і отримав зіцелення; лише мала частина слідів прокази залишалася на його обличчі до приходу обіцяного Господом учня. Ним був апостол від 70-ти св. Фаддей,

який проповідував Євангеліє та хрестив Авгара і всіх жителів Едеси.

Нерукотворний образ Авгар прикрасив і встановив у ніші над міськими воротами. Багато років жителі зберігали благочестивий звичай уклонятися йому, коли проходили через ворота. Та один із правників Авгара, що правив в Едесі, впав у ідолопоклонство. Він вирішив зняти убрус із міської стіни. Тоді Христос явився у видінні едеському єпископу і повелів заховати Своє зображення. Єпископ прийшов уночі до воріт, запалив перед образом лампаду і заклав його дошкою і цеглою.

Минуло багато літ і жителі забули про святиню. Так було до 545 року, коли перський цар Хозрой I оточив

Закінчення на с. 2

Наша газета – у Вашу скриньку

Боголюб'язний читачу! Наш часопис – надійна підмога та корисний засіб у духовному житті православного християнина. Аби ця популярна волинська релігійна газета надходила Вам додому – випишіть її у будь-якому поштовому відділенні області, починаючи з будь-якого місяця.

Вартість одного примірника з доставкою – **2 грн 38 к.** (без вартості приймання передплати). Індек у поштовому каталозі обласної періодики – **91241**. Також «Волинські єпархіальні відомості», радіо- й телепередачі та інші аудіо-, відео- і текстові документи, церковні новини тощо – в інтернеті за адресою: www.pravoslaviavolyni.org.ua

ХРОНІКА

Що каже Церква про трансплантацію органів

Головний військовий капелан єпархії протоієрей Михайло Бучак прокоментував прийняття Верховною Радою України Закону «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо охорони здоров'я і трансплантації органів та інших анатомічних матеріалів людини».

На прохання інтернет-видання «Волинь24» (volyn24.com) о. Михайло, зокрема, зазначив, що такий нормативно-правовий акт має право на життя. Але за умови, що при його застосуванні дотримуватимуться норми християнської моралі. Інакше, побоюється душпастир, законом можуть прикривати недобрі наміри впливові люди. Це наче ніж, яким можна відрізати хліб і поділитися із нужденним, а можна тим же ножем і вбити.

Варто нагадати, що у 2001 р. ювілейний Помісний Собор Київського Патріархату прийняв декларацію «Церква і світ», де зазначено: «Церква вважає, що органи людини не можуть бути предметом купівлі-продажу. Пересадка органів живого донора може бути у випадках добровільного самопожертвування заради спасіння іншої людини. В такому випадку згода на експлантацію (вилучення органа) стає виявом любові і співстраждання. Морально неприпустима трансплантація, яка безпосередньо загрожує життю».

До речі, минулого року цій темі було присвячено одну з єпархіяльних телепередач «Що каже священник» (№ 52, 7 лютого 2017 р.). Випуск можна переглянути на єпархіяльному сайті Pravoslavivolydni.org.ua, у розділі «Відео».

У Луцьку вшанували святого Миколая і Тараса Шевченка

22 травня, в день перенесення мощей святителя Миколая, архієпископа Мир Лікійських, чудотворця, та 156-ї річниці перепоховання Великого Кобзаря в Україні, відбулися богослужіння.

Традиційно від кафедрального собору Святої Трійці до пам'ятника небесному покровителю міста Луцька пройшла хресна хода. Цю процесію та молебень очолив декан головного храму єпархії протоієрей Микола Нецькар.

Після відправи отець Микола звернувся до присутніх. Він зазначив, що угодник брав приклад із нашого Спасителя. Він допомагав не лише тілесно, а й прагнув, аби між душею і плоттю завжди була гармонія.

У молитві взяли участь студенти Волинської православної богословської академії, інші лучани.

Цього ж дня перед пам'ятником Тарасові Шевченку, що навпроти головного корпусу СНУ ім. Лесі Українки, віце-канцлер та старший капелан єпархії протоієрей Олександр Безкорований відправив заупокійну літію.

У Ковелі відкрили меморіальну дошку бійцеві

Пам'ятний знак загиблому під Волновахою Олександрові Артемуку встановили на фасаді ЗОШ I–III ступенів № 2, де він навчався.

Чин освячення та панахиду відправив декан протоієрей Анатолій Александрук разом із місцевим духовенством 22 травня, в день чергової річниці смерті воїна.

У слові благочинний наголосив, що цей борець є прикладом любові до рідної держави для покоління, яке навчається в цих стінах.

Разом з усіма молилися батьки, дружина, діти, друзі та побратими загиблого, представники влади і громадськості.

Олександр Артемук народився 11 вересня 1977 р. в Ковелі. Разом із підрозділом у травні 2014 р. ніс строкову службу під Волновахою. Блокпост був атакований агресором, унаслідок чого загинуло 17 бійців, серед яких Олександр.

У Луцьку діє богословський клуб

З ініціативи духовенства нашої єпархії організовано клуб із теологічним контекстом.

Цей різновид т. зв. англійського клубу є адаптованим відповідником клубу джентльменів: спільнота, яка дискутує про культуру, обговорює наукові теми і т. ін.

Починаючи з 22 квітня, майже щонеділі біля будівлі, що огинає кафедральний собор Святої Трійці (просп. Волі, 2, біля кав'ярні «Кофірум» і юнацької бібліотеки), проходять

З ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

Закінчення. Початок на с. 1

Едесу. У ці дні єпископу Евлавію з'явилася Пресвята Богородиця і звеліла дістати з замуреної ніші образ, який урятує місто від розорення. Розібравши нішу, єпископ знайшов нерукотворний образ незмінним: перед ним горіла лампада, а на глиняній табличці, що закривала нішу, було подібне зображення. Після звершення хресного ходу з реліквією по стінах міста перське військо відступило.

У 630 році Едесою оволоділи араби, але вони не перешкодили шануванню нерукотворного образу, слава про який поширилась по всьому Сходу. В 944 році візантійський імператор Константин Багрянородний побажав перенести образ до Константинополя і викупив його в еміра – правителя Едеси. З великими почесностями було перенесено до столиці імперії, 16 серпня поставлено в Фароській церкві Пресвятої Богородиці.

Про подальшу долю убруса існує кілька переказів. За одним – його викрали хрестоносці в часи панування в Константинополі (1204–1261),

але корабель потонув у Мармуровому морі. За іншими переказами, нерукотворний образ було передано біля 1362 року в Геную, де він зберігався в монастирі Апостола Варфоломія.

Відомо, що образ неодноразово давав з себе точні відбитки. Один з них, на черепиці, відбився, коли Ананія ховав образ біля стіни шляхом в Едесу; другий, що відбився на плащі, потрапив до Грузії. За часів іконоборчої єресі у Візантії (VIII століття) захисники іконошанування, проливаючи кров за святі ікони, співали тропар нерукотворному образу. На доказ істинності іконошанування папа Григорій II (715–731) надіслав листа константинопольському імператорові, в якому вказував на зцілення царя Авгаря і перебування реліквії в Едесі як на загальновідомий факт.

Святування на честь перенесення нерукотворного образу, що здійснюється у відданні свята Успіння, називають Третім Спасом, «Спасом на полотні». Особливе шанування цього свята в українському Православ'ї виразилося і в іконописі: цей образ – один з найбільш поширених.

Віталій КЛИМЧУК

Неділя 12-та по П'ятдесятниці

Цього дня євангельське читання знайомить нас з історією багатого юнака, котрий підійшов і запитав Господа: «Що треба мені для того, щоб здобути вічне життя?», Ісус Христос відповів: «Якщо хочеш увійти в життя вічне, дотримуйся Заповідей» (Мф. 19:17). «Які?» – запитав юнак, сподіваючись почути щось більше, ніж записано в Законі, таке, чого він ще не знав. Але почувши відомі 10 Заповідей, відповів: «Я все це виконував змалку, пам'ятаю про це, навчений цього, виконую й додержуюсь їх». Тоді Господь дав йому більшу науку: «Коли хочеш бути досконалим, піди продай добро твоє і роздай убогим; і матимеш скарб на небесах; і прихось та йди слідом за Мною» (Мф. 19:21). Але цей заклик Ісуса Христа був не під силу багатому хлопцеві, і він відійшов сумним. Господь, підсумував: «Легше верблюдаві пройти крізь вушко голки, ніж багатому в Царство Боже увійти» (Мф. 19:24). Біблеїсти вважають, що тут під «верблюдом» мається на увазі канат із верблюжого волосу або ж вельми вузька хвіртка в єрусалимській міській стіні, що звалася «Голчанам вушком».

У всі часи матеріальні блага притуплювали свідомість людей у визначенні істинних цінностей життя. Звичайно, кожному потрібно мати умови для комфортного життя. Але так, як і в досконалості немає меж, так і нема меж людської пожадливості. Людина не може одночасно спати на двох ліжках, їздити на двох автомобілях, зрештою, їсти за двох чи за трьох. Мить земного життя – ніщо порівняно із вічністю, яку нам уготовив Господь. Проте Його закони для виконання, хоч і є простими та зрозумілими, чомусь не сприймаються багатьма.

Слабинка юнака з євангельського читання була в його прив'язаності до матеріальних речей. Саме прив'язаність, а не багатство! Бо багатим був і патріарх Авраам, котрий володів великими стадами, і псалмоспівець Давид, але це не завадило їм увійти в Царство Боже. Багатим був також Іов Многостраждальний, який, раптово усе втративши,

спокійно сказав: «Господь дав мені це, і Господь забрав. Слава Богові навіки!» Але людина, котра вже не уявляє свого життя без багатства, не зможе увійти в Царство Боже. Юнак був також багатим, але позбувшись прив'язаності до багатства він ще не був готовим, тому проміняв Бога і вічне спасіння своєї душі на статки.

Як євангельський юнак запитав: «Що потрібно мені, щоб здобути вічне життя?», так і ми повинні постійно запитувати: «Господи, що потрібно, щоб здобути вічне життя? Що мені зробити сьогодні, щоб оправдатися перед Тобою, отримати прощення гріхів? Як стати угодним Тобі?» Якщо ми так запитуватимемо Бога, молитимемося до Нього, то Він відкриє очі нашої душі й ми зрозуміємо суть земного життя та змінимо його на краще.

Апостоли, почувши вимоги Ісуса Христа, сказали: «Господи, це ж неможливо спастися», а Він відповів: «Людам це неможливо, Богові ж все можливо» (Мф. 19:26). І нам часто здається, що в земному житті неможливо йти дорогою до спасіння, нести хрест людських страждань, відмовитися від спокус, тому звертаємось: «Господи, неможливо спастися!» Але Господь, бачачи наш намір виправитися, перемогти спокуси і спокутати гріхи, як добрий батько, допоможе нам у цьому.

Мова не йде про буквальну відмову віджитого батьками-прадідами майна, яким ми користуємося. Звичайно, ми повинні подбати про спадок своїй дитині, давши старт, як зараз прийнято говорити, власного бізнесу. Йдеться про безкорисливу допомогу своєму ближньому, який потребує її саме зараз. І, поважаючи в першу чергу себе, ми повинні надати ближньому допомогу. Інколи навіть у збиток собі. Але багато справжніх вірян відчували Боже благословення за добру справу протягом короткого часу. Тобто, віддаючи, ми набуваємо значно більше і наближаємось щораз ближче до вічного життя. Тож не сумніваймося у правильності нашого шляху до Царства Небесного.

Віталій КЛИМЧУК

зустрічі учасників клубу. Він відкритий для кожного, хто бажає долучитися до обговорення тем на християнську та суспільну тематику.

Під час «засідань» відбуваються музичні виступи студентів Волинської православної богословської академії, священнослужителів (зокрема дякона Даниїла Терразаса, оперного співака зі США, клірика парафії Київського Патріархату у Філадельфії).

Зі своїм доробком слухачів ознайомили члени Волинського осередку Спільноти християнських письменників України – Віктор Гребенюк, Наталія Добжанська-Найт, Дмитро Довбуш, Ольга Міцевська.

За словами ієромонаха Димитрія (Франків), мета клубу – налагодження «мосту» між Церквою та світським середовищем. Зустрічі мають неформальний характер, аби люди могли вільно поспілкуватися зі священниками, богословами.

Відбуваються тут і публічні лекції, перегляди фільмів тощо.

Богословський клуб співпрацює із міськрадою, Хрестовоздвиженським чоловічим монастирем, арт-галереєю «Образ», Молодіжною платформою Волині.

За діяльністю клубу, його анонсами можна стежити на сторінці у «Фейсбуці» за посиланням: <https://www.facebook.com/inkling.theologicalclub/>.

У Люблинці освятили футбольне поле й дитмайданчик

Настоятель парафії Великолучани і цілителя Пантелеймона цього селища Ковельського районного деканату протоієрей Матвій Олійник, взявши участь у святі останнього дзвоника місцевої ЗОШ 25 травня, відправив чин освяти футбольного поля зі штучним покриттям. Адже, як навчає Біблія, наші тіла – храм Духа, тож фізичною культурою нехтувати не слід.

Душпастир зауважив, що за кожную справу слід дякувати Господу. І хоча обладнання цього поля здавалося нелегким, із Божою поміччю мрія стала реальністю. Адже з вірою та молитвою всі добрі починання завершуються успіхом, наголосив о. Матвій.

У заході та богослужінні взяли участь представники влади, громадськості, колектив навчального закладу.

А 1 червня до Міжнародного дня захисту дітей цей же душпастир здійснив чин освячення дитячого майданчика. Він зазначив, що створення цього куточка – прояв любові до дорослих до дітей.

Під час відкриття тут відбувся благодійний ярмарок для збору коштів на лікування маленької дівчинки.

Владика Михайл: вони – дорослі своїм життям

Із нагоди свята останнього дзвоника у деканатах єпархії відбулися подячні молебні й заходи для випускників, учителів та батьків.

Зокрема, 25 травня у кафедральному соборі Святої Трійці митрополит Луцький і Волинський Михайл очолив молитву для учнів, що закінчували спеціалізовану школу I–III ступенів № 1 обласного центру.

Спочатку архієрей звернувся до батьків. Зазначив, що тепер їхні діти йдуть у відповідальне й самостійне життя. «Вони – дорослі не за зростом чи знаннями, вони – дорослі своїм життям», – наголосив керуючий єпархією і порадив «відпустити» дітей, а не робити все за них.

А випускникам високопреосвященний нагадав: «Господь вклав у вас усе найкраще, а вам треба примножити свої таланти, знайти себе».

26 травня керуючий єпархією разом із канцлером протоієреєм Миколою Цапом взяв участь у випускних урочистостях обласного ліцею з посиленою військово-фізичною підготовкою ім. Героїв Небесної сотні.

Ми Духом Святим наставлені на правду – митрополит Михайл

27 травня, у День Святої Трійці, П'ятдесятниці, Божественну Літургію в кафедральному Троїцькому соборі очолив митрополит Луцький і Волинський Михайл. Завершуючи Богослужіння, архієрей звернувся до вірних із проповіддю.

Продовження на с. 3

ХРОНІКА

Продовження. Початок на с. 2

Ми постійно перебуваємо в очікуванні певної події у нашому житті, зазначив владика. І все це очікування насправді є бажанням одержати те, чого прагне наша душа. Християнин у духовному житті очікує те свято, яке дає йому сил, віри, енергії.

День Святої Трійці, коли Дух зійшов на апостолів і вони різними мовами почали проповідувати Євангеліє, для нас є днем, коли відкрилася можливість отримати благодатні дари. «Ми Духом Святим наставлені на всяку правду», – пояснює високопреосвященний. Адже приходимо до храму не лише помолитися, а й одержати благодать, «яка немічне оздоровляє і недостачу доповнює».

Тому на завершення митрополит Михайл побажав, аби той час, який ми перебуваємо в церкві, був не просто певним періодом, проведеним у цих стінах, а часом, коли отримуємо благодать Святого Духа.

У Жидичині провели благодійний ярмарок

З ініціативи молодіжного братства «Мирт» у чоловічому монастирі Святителя Миколая Чудотворця, що в цьому селі Ківерецького деканату, провели добродійний захід для підтримки воїнів АТО.

Ярмарок відбувся 27 травня, у День Святої Трійці, після Божественної Літургії за участю ченців, волонтерів, дружин та дітей загиблих воїнів. Організатори підготували власноруч виготовлені вироби мистецтва та смаколики, аби частувати гостей.

Перед початком дійства до присутніх звернувся декан монастирів і намісник цієї обителі архімандрит Константин (Марченко). Зазначив, що ми повинні пам'ятати й підтримувати тих, хто забезпечив нам сьогодні мирну молитву під час Служби Божої.

Зібрані кошти передали волонтерам для допомоги тим бійцям, які зараз на Донбасі.

У Луцьку відбулася лекція архімандрита Кирила (Говоруна)

Духовенство, викладачі та студенти Волинської православної богословської академії 30 травня взяли участь у публічній лекції та презентації книги відомого богослова й науковця зі США.

Тема виступу – «Людина і Церква в епоху постправди: український вимір». Архімандрит Кирил говорив про т. зв. постправду, тобто коли для людей об'єктивна інформація менш важлива, ніж звернення до їхніх емоцій та особистих переконань.

Душпастир відповів на запитання присутніх щодо підписання Гаванської декларації Папою Римським Франциском і Патріархом РПЦ Кирилом, перспектив надання Томосу про автокефалію УПЦ, звершення капеланського служіння в умовах воєнного конфлікту тощо.

Книжка ж о. Кирила «Метаеклезіологія: хроніки самоусвідомлення Церкви» показує розвиток уявлень про Церкву тими, хто її формував і представляє. Власне, це і є еклезіологією (галузь християнського богослов'я, котра вивчає природу і властивості Церкви), що подає автор, який демонструє ґрунтовний аналіз підходів щодо вивчення Церкви.

Захід пройшов у Східноєвропейському національному університеті ім. Лесі Українки. Ведучі: від ВПБА – ієромонах Димитрій (Франків), від СЧУ – Ігор Сацук.

Архімандрит Кирил (Говорун) – доктор філософії, кандидат богослів'я, науковий співробітник Йєльського університету, професор університету Лойола-Мерімаунт, директор Інституту Хафінгтона. Родом із Черкащини. Раніше працював головою відділу зовнішніх церковних зв'язків УПЦ (МП), першим заступником голови навчального комітету РПЦ, проректором її загальноцерковної аспірантури та докторантури.

Архієрей – на дитячому телемарафоні

Митрополит Луцький і Волинський Михайл взяв участь у відкритті 30-го телемарафону «Поспішаймо робити добро».

Такий захід уже традиційно проводять у Луцьку 1 червня, у Міжнародний день захисту дітей, для збору коштів на потреби сиріт. Його організовує правління Всеукраїнського

— ЛИСТ ДО РЕДАКЦІЇ —

МОЛИТВА ЛІКУЄ І ЗЦІЛЮЄ

Епіктет, грецький філософ школи стоїків (його мораль близька до християнських проповідей), сказав: «Тільки одна путь веде до щастя і внутрішнього спокою. Вона полягає в тому, щоби ніколи – ні зранку, ні вдень або коли сон стуляє повіки – не марнувати свої думки на маєтках та інших зовнішніх сторонах життя, а все це і своє життя довірити Богові».

Без Бога ні до порога; як тривога, то до Бога... Воїстину, народ скаже як зав'яже! Все це свідчить про вічне Боже величчя, про Його нескінченну присутність завжди та в усьому: в людському житті, вчинках людини. Нездаремно є молитва, в якій коротко пояснено нам, що в усіх обставинах усе послано Богом, нашим Творцем і Опікуном. Прокинувшись, треба подякувати Йому за прожити ніч і попросити доброго дня, підтримки й опіки. Зранку варто проказати такі слова: «Господь дав мені день, щоби я Його щиро славив і добре виконував Його волю»; «Ангеле Божий! Охоронителю мій і служителю мого Бога! Навчи мене дізнатися Його волю і допоможі її добре виконувати». А ввечора, перед сном, дооручити Всевишньому свою душу і своє тіло.

Ніхто не може знати, що несе йому новий день. І ніхто не попросить у Господа довідатися, що чекає його протягом дня. Лише в молитві кожен попросить доброго дня без хвороби й нещастя, як душевних, так і тілесних. Молитва – це слово Боже і слово-прохання до Господа. Якщо людина може звичайним словом навіювати на себе позитив, то якою ж оздоровчою та цілющою силою наділене слово Божої молитви!

Ми пізнаємо важкий тягар недуг, болю й страждань. Хворіємо душею і тілом. Тому людина в хворобі взиває у своїх молитвах до Божого милосердя з надією, що Господь почує благання стражденного й вибавить від немочі. Наука нині доводить, що нітки ДНК людини – це своєрідні антени, якими зв'язуємось із Всевишнім.

Безперечно, людина надіється, що Господь допоможе їй не впасти у зневіру, дасть сили не піддатися депресії. Людина завше надіється на те, що вона обов'язково перемирінеться Богом через молитву. Молитва – це, без сумніву, з погляду психології й психолінгвістики, надзвичайно потужна й енергетична афірмація (стисла фраза, стимулює позитивні зміни). Самі слова в ній являють собою концентрацію, квінтесенцію фразово коротких, але глибоких думок і переконань, що містично реалізуються в нашому житті.

Пресвята наша Матір небесна продовжує вказувати на необхідність щоденної нашої постійної молитви. Молитви як способу перебування у сопричасті з Богом. Хочеться наголосити, щоби наші молитви народжувались у серці, усередині людського єства,

а не були просто озвученими фразами. (Правда, і в цьому разі діє як-не-як молитовний своєрідний код, компактний і вибуховий заряд).

Молитва, що виходить із серця, йде багато далі, бо вона надихається Святим Духом. Маємо на увазі насамперед молитви прославлення, поклоніння, заступництва, покаяння, uzдоровлення і зцілення. Найголовніше в наших молитвах мусить бути прохання до Господа навчитися каятися, прощати, терпіти, дякувати, надіятися, вірити та любити. Молитва, принесена з довірою, робить життя того, хто молиться, чи того, за кого заступаються, дієвим, вона змінює спосіб мислення і поведінки, підкоряючи їх Божому зразку, приносить духовну реальність у матеріальний світ та здобуває спасіння, зцілення і звільнення, яких ми просимо у Бога. Ми відчуваємо під час молитви, що в наших серцях зростає віра, надія, любов, Святий Дух захоплює наш дух, заливаючи світлом, миром і любов'ю: «Бог є Дух і тим, що поклоняються Йому, належить поклонятися духом та істиною» (Ів. 4:24); «А хто з'єднується з Господом, той є один дух» (1 Кор. 6:17).

Думаю, чимало людей по-філологічному замислювались над чіткістю, компактністю та незбагненою глибиною і повнотою слова, фрази як Святого Євангелія, так і Символа віри, молитов «Отче наш», «Богородице Діво», «Трисвяте», «Ангел Господній», «Радуйся, Царице». Важливо молитися, тому що наш Бог живий і гідний усякої хвали і поклоніння: «Коли ж ви в Мені перебуватимете, і Мої слова в вас перебуватимуть, – просіте тоді, чого лиш забажаєте, і воно здійсниться для вас» (Ів. 15:7); «Чого б ви тільки попросили в Отця, – Він дасть вам у Моє ім'я» (Ів. 16:23); «Ісус же у відповідь сказав їм: "Майте віру в Бога. Істинно кажу вам, хто скаже цій горі: Двигнись і кинься у море, та не сумніватиметься у своїх серці, лише віруватиме, що станеться те, що каже, – то буде йому так. Тому й кажу вам: Усе, чого будете просити у молитві, віруйте, що одержите, – і буде вам так» (Мр. 11:22–24).

Здається, що після таких слів нашого Спасителя не треба більше ніколи й нікого переконувати в силі молитви та вірі у Бога завжди живого. У молитвах зцілення людина випрошує зцілення своєї душі, внутрішнє зцілення – себе іншого, зцілення тіла, а також безліч благодатей і спасіння. Додамо, що Бог чує наші молитви про зцілення і через посередництво святих.

Вважаємо, що будь-яка молитва, без сумніву, походить від Святого Духа як особливий дар, який повинен бути використаний на користь Божого люду.

Зиновій БИЧКО,
член Національної спілки журналістів України

дитячого фонду у Волинській області. Цього разу проект проходив в ефірі телевізійного «12 каналу».

Метою марафону є привернення уваги всіх волинян до проблем дітей. Цьогоріч кошти, які вдалося зібрати, скеровано на виконання благодійних проектів Дитячого фонду.

Перший молитовний сніданок на Волині

У новому для нашого краю заході взяв участь митрополит Луцький і Волинський Михайл, інше духовенство та вірні єпархії.

Сніданок розпочався зі спільної молитви за Україну, яку відправив наш владика. Перед цим він звернувся до присутніх, зазначивши: у день, коли особливо згадують дітей (1 червня – Міжнародний день захисту дітей), доречно сказати й про сім'ю. Адже міцна сім'я – це і міцна держава. Тому високопреосвященний побажав, аби в «нашому українському домі в першу чергу панувала любов», яка зближує людей.

Аналізуючи наші світогляди і релігійні бачення, – «у нас більше того, що об'єднує», упевнений керуючий єпархією.

Учасниками молитовного сніданку були: канцлер протоієрей Микола Цап, ректор Волинської православної богословської академії протоієрей Володимир Вакін, декан кафедрального собору Святої Трійці протоієрей Микола Нецькар, луцький міський декан протоієрей Михайло Онишук, головний військовий капелан єпархії протоієрей Михайло Бучак. У заході взяли участь представники інших юрисдикцій, конфесій, влади та громадськості. Співав архієрейський хор «Оранта».

Під час заходу, який провели в холі муздрамтеатру ім. Т. Шевченка, відбувся збір коштів на гемоаналізатори для обласної дитячої лікарні з метою раннього виявлення онкологічних захворювань крові.

Як було задумано оргкомітетом першого молитовного сніданку на Волині, він став місцем прославлення Бога, єднання і порозуміння місцевої еліти. Тут лунали молитви за дітей, дітей-сиріт, молодь, сім'ю, за Україну та її захисників.

Молитовні сніданки є традиційними для деяких країн світу. Такі заходи проводяться вже більше 60 років у Конгресі США, Європарламенті, у Німеччині тощо. Напередодні в Києві відбувся VII Національний молитовний сніданок.

15 червня сайт Volynnews.com повідомив: протягом першого молитовного сніданку Волині зібрили 514 тис. 830 грн. Зокрема, серед жертводавців було й Управління єпархії, яке виділило 10 тисяч гривень.

Владика: Господь торкнувся серця кожного

Про зв'язок із Творцем говорив митрополит Луцький і Волинський Михайл 3 червня під час проповіді в неділю 1-шу після П'ятдесятниці, Всіх святих, на завершення Божественної Літургії у Свято-Троїцькому кафедральному соборі.

У наших душах присутній зв'язок із Богом. Але гріховність нас завжди спокушає відійти від істини. Проте «Господь торкнувся серця кожного», – запевняє владика, і тому саме через релігію ми шукаємо шлях назад до Всевишнього.

Саме слово «релігія» латиною означає «відновлення зв'язку». Архієрей пояснює, що це – відновлення зв'язку людини з Богом. Адже духовна людина – це та, яка живе в любові з Господом. Релігія вчить нас, як поєднатися із Христом, уподібнитися Йому.

Також владика зазначив, що за своєю сутністю людська душа завжди тягнеться до Царства Небесного. А Царство Небесне – «це не просто якесь абстрактне місце, де "дуже добре і на роботу не треба ходити", це поєднання із Христом».

Тому керуючий єпархією побажав, аби наша душа завжди перебувала у єднанні з Богом.

Упокоїлась особлива парафіянка колодяженської парафії

4 червня настоятель громади в с. Колодяжне Ковельського районного деканату у «Фейсбукі» закликав помолитися за упокоєння однієї з вірних, і пояснив чому.

Продовження на с. 4

ХРОНІКА

Продовження. Початок на с. 2, 3

За словами протоієрея Івана Оринчака, Катерина Тимофіївна Вакулук 17 років тому приписала його з сім'єю до своєї хати, кажучи: «Хоч у мене тісно, але я згідна жити в літній кухні, аби в Колодяжному був український священик».

Вона брала активну участь у житті Церкви. Відійшла у вічність на 97-му році життя, після Сповіді та Причастя.

Молитва за журналістів пройшла у головному храмі єпархії

6 червня митрополит Луцький і Волинський Михайл у кафедральному соборі Святої Трійці очолив богослужіння з нагоди Дня журналіста – заупокійну літію по спочилих і молебень за здоров'я живих представників цієї професії.

У проповіді керуючий єпархією, зокрема, сказав: «Завдання журналіста – берегти правду і запобігати поширенню зла, виправляти упало... До добра людина схиляється не так швидко, як до зла... Тож важливо не пропагувати негатив». Владика побажав працівникам ЗМІ почерпувати для своєї діяльності благодать Святого Духа, щоб завжди бути пропагандистом усякого блага в суспільстві.

Після відправи кожному молільникові подарували останній випуск альманаху «Осоння» Волинського осередку Спілки християнських письменників України. Новинарив запросили відвідати галерею сакрального та образотворчого мистецтва «Образ», що в підвальному приміщенні луцького жіночого монастиря Святителя Василя Великого (просп. Волі, 2). Представлення провела її засновниця Наталя Грабовецька.

Прес-служба єпархії – перша в рейтингу

Згідно з рейтингом волинських прес-служб 2018 р., наша очолює його категорію «Громадські, релігійні та спортивні організації».

Вже вдруге до Дня журналіста інформаційне агентство «Конкурент» (*konkurent.in.ua*) спільно з представниками інших ЗМІ оцінило ефективність роботи прес-служб нашого краю. Повідомлено, що «журналісти та редактори оцінювали роботу прес-служб, керуючись такими критеріями роботи як оперативність, повнота наданої інформації, прозорість, сприяння в отриманні коментарів тощо».

Порівняно з минулорічним рейтингом єпархіальна прес-служба покращила позицію. Тоді вона розділила друге місце із ГО «Генерація успішної дії».

До речі, у рейтинг і цього року, й минулого входять лише дві прес-служби релігійних організацій – Київського і Московського Патріархатів.

Голова інформаційно-видавничого центру єпархії протоієрей Віталій Собко подякував прес-секретареві архієпископа Константинові (Марченку) і всім співробітникам за добру працю. Спасибі журналістам, які брали участь в опитуванні, за високу оцінку роботи. І просимо звертати увагу на недоліки, щоб вдосконалити прес-службу єпархії не припинялося.

Гірка Полонка: вшанували полеглих у Другій світовій війні

У цьому селі Луцького районного деканату помолитися за загиблих від каральної акції 2 червня 1943 р. німецьких окупаційних військ та загону польської поліції.

8 червня панахиду очолив протоієрей Володимир Присяжнюк, декан і настоятель місцевої парафії Архістратига Михайла. Душпастир нагадав значимість цих подій для нашої Батьківщини, закликаючи пам'ятати той час, вивчати історію і робити правильні висновки.

Із благочинним служило інше духовенство. За упокій спочилих молилися, зокрема, голова луцької РДА Ігор Ярмольський, інші представники влади та громадськості.

Архієрей відвідав «Волинську світлицю» в Києві

Митрополит Михайл здійснив візит до офісу Міжнародного громадського об'єднання «Волинське братство» (вул. Ярославів Вал, 10 б).

8 червня владика ознайомився з діяльністю та планами організації, закликав Боже

церква і молодь ЯК ПРОЙШОВ ЦЬОГОРІЧНИЙ МОЛОДІЖНИЙ ТАБІР

Управління єпархії, зокрема, інспектор з питань місійної діяльності протоієрей Юрій Близнюк 12–20 червня провели дев'ятий православний молодіжний табір.

Уперше було змінено його розміщення: наметове містечко розбили на приватній території сім'ї Шереметів у с. Куликовичі Маневецького деканату.

Під час відкриття митрополит Луцький і Волинський Михайл очолив молебень на закликання поміч Святого Духа перед початком усякого доброго діла та відправив чин освячення каплиці Волинської ікони Божої Матері, яку побудували Шеремети на цій місцині.

Архієрей благословив таборян і побажав, аби згадка про них залишилася як про добрих християн та чемних дітей.

Разом із високопреосвященним, зокрема, молилися декан протоієрей Андрій Закидальський, о. Юрій Близнюк, інше духовенство, голова райради Андрій Мельник, заступник голови РДА Андрій Бурак, жертводавець Світлана Шеремет.

Цьогоріч у таборі відпочило близько 100 учасників. Щоранку вони молилися перед божницею, під час Літургії там сповідались.

Діти брали участь у різних спортивних іграх,

спілкувалися зі священиками, знайомилися із новими друзями.

Окрім духовних бесід, важливе значення мало й патріотичне виховання. З дітьми розмовляли військові капелани та бійці Національної гвардії; виступали члени Волинського осередку Спілки християнських письменників України.

За словами о. Юрія, активно долучилися до організації проекту: маневецький декан протоієрей Андрій Закидальський, протоієрей Іван Гуреев, Андрій Ротченков, Микола Цап'юк, священики Валерій Братунь, Олег Чвир, Сергій Смирнов, Юрій Крохмаль-Брилевський, Віталій Ващук та Микола Царик. Це душпастирі з різних благочинь нашої єпархії.

За допомогу в проведенні табору духовна консисторія висловлює щиру подяку: Маневецький райдержадміністрації (голова Андрій Линдюк), директорів групи компаній Торгова марка «Вілія» Євгену Дудці, директорів СГТОВ «Агропродторг» Вікторів Курачу, ДП «Колківське лісове господарство» (директор Олександр Чернишин), директорів ТЗОВ «Забіяка» Олександру Хвещуку, ФОП ПП Ігореві Курихіну та підприємцям Володимирі й Тетяні Сереветам.

Ольга ВЕРЕМЧУК

ЗВ'ЯЗОК ЧАСІВ

РУДКА-КОЗИНСЬКА: ПОМ'ЯНУЛИ УКРАЇНСЬКИХ СЕЛЯН, УБИТИХ ПОЛЯКАМИ

У цьому селі Рожищанського деканату вшанували жертв польсько-українського конфлікту часів Другої світової війни.

6 липня благочинний протоієрей Василь Шняк разом із місцевим духовенством відправив панахиду по загиблих у цій трагедії. У молитві взяли участь віце-прем'єр-міністр України Павло Розенко, директор Українського інституту національної пам'яті Володимир В'ятрович, інші представники влади та громадськості, небайдужі селяни.

За інформацією Інституту національної пам'яті, 75 років тому, 9 липня 1943-го, об 11 год, на близько 70-ти підводах понад 300 озброєних бандитів зі сторони с. Козин вдерлися у село. Ця банда складалася в основному з поляків, які служили в гітлерівській поліції. Відділ підпорядковувався нацистській військовій частині, що складалася з угорців.

Одразу по в'їзді в село бандити почали вбивати людей, що потрапляли їм назустріч, і грабувати оселі. Пограбоване майно складали на підводи, а хати підпалювали. Селяни втікали хто куди міг – ховалися у ярах і кущах на околиці.

За кілька годин згоріло 70 господарств із понад 200 хатами. Спалено і розстріляно 17 людей: 11 чоловіків, 4 жінок, двоє дітей.

Згідно з архівними документами та свідченнями очевидців, це село першим згоріло у районі. Одразу після Рудки-Козинської поляки цілком спалили с. Сокіл, потім частково знищено Доросині, Залісці, Любче, Тихотин, Башову.

Ольга ВЕРЕМЧУК
Світлина з сайту Volynpost.com

благословіння на її колектив, подарувавши ікону всіх волинських святих.

Зокрема, учасниками зустрічі були: голова земляцтва Сергій Шевчук, кінорежисер, лауреат Шевченківської премії Михайло Ткачук, народна артистка України Світлана Мирвода, прес-секретар Голови Верховної Ради України Андрій Ковальов, генерал-лейтенант Олександр Скипальський та інші достойники.

Активісти громадського об'єднання звернулися до митрополита Михайла з проханням духовно опікуватися «Волинською світлицею» і подарували йому видання «Бібліотечки „Волинського братства“». Співкування завершилося спільним співом неофіційного гімну нашого краю – пісні «Волинь моя».

Підсумовуючи, високопреосвященний висловив упевненість: «Це не остання наша зустріч, ми будемо бачитися ще. Я хочу, щоб волиняни-священики, капелани знали, що в Києві є такий осередок земляків, де їх тепло, по-родинному зустрінуть».

Надзвичайною подією назвали члени організації цю зустріч. Її учасниця Валентина Слободян так відгукнулася про неї: «Митрополит виявився дуже цікавим співрозмовником, великим патріотом України і нашої рідної Волині. Залишилось відчуття чогось такого теплого, рідного і близького до душі».

Волиняни – на Козацьких могилах

Митрополит Луцький і Волинський Михайл 10 червня, у Неділю всіх українських святих, відвідав чоловічий Свято-Георгієвський монастир біля с. Плешева Рівенської єпархії з нагоди чергової річниці битви під Берестечком.

За повідомленням сайту *Cerkva.info*, Боже-ственну Літургію та заупокійну літію по загиблих козаках і селянах, усіх українських воїнах очолив Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет.

Окрім владики Михайла, від Волинської єпархії у Відправі взяли участь горохівський декан протоієрей Андрій Сидор, інші священики та миряни.

Далі відбувся хресний хід до пам'ятного знака героям, які в 1651 році тримали оборону на острові Журавлиха. Тут їх ушанували покладанням квітів.

Владика привітав медиків із професійним святом

13 червня, перед Днем медичного працівника, митрополит Михайл в обласній клінічній лікарні висловив подяку «людям у білих халатах».

Медикам, так само, як і священнослужителям, довіряють найцінніше – своє життя, зазначив архієрей. Хочеться віддати вам шану не лише як спеціалістам, які добре виконують свою роботу, а як фахівцям, які залишилися вірними нашої медицині.

Разом із високопреосвященним працівники лікарні вітали настоятеля парафії Великомученика і цілителя Пантелеїмона, що знаходиться при цьому медзакладі, протоієрей Назар Бабій, духовенство кафедрального собору Святої Трійці.

На Горохівщині попросилися із загиблим бійцем

У храмі Вознесіння Господнього, що в Горохові, декан протоієрей Андрій Сидор відправив панахиду по загиблому на Донбасі воїну Миколі Вільчинському.

15 червня тіло 25-річного військовика зустріли на в'їзді до міста і перевезли до храму. У проповіді о. Андрій зазначив, що сьогодні плаче Горохів, Волинь і Україна, адже ми прощаємося зі справжнім героєм, який своїм життям захищав кожного з нас.

Після молитви військовослужбовця пронесли містом хресним ходом і повезли у рідне село Старики. Поховали загиблого у с. Піски Горохівського району.

Боєць 24-ї бригади Микола Вільчинський загинув 12 червня від кулі снайпера у зоні проведення операції Об'єднаних сил. У нього залишилися батьки та дружина із новонародженою дочкою, яку він охрестив кілька тижнів тому.

Продовження на с. 5

ХРОНІКА

Продовження. Початок на с. 2-4

Капелани отримали сертифікати з тактичної медицини

Головний військовий священик єпархії протоієрей Михайло Бучак разом із членами ГО «Військові капелани Волині» взяли участь у тренінгу з тактичної медицини за стандартами НАТО.

Під час тренувань із учасниками заходу провели теоретичні і практичні заняття з надання першої домедичної та екстреної медичної допомоги. Було відтворено атмосферу бойових дій, аби душпастирі могли застосувати одержані знання в умовах війни, зокрема, в зоні проведення ООС.

Організувала захід ГО «Білі берети – Рівне». Проходило навчання 16–17 червня на військовому полігоні у с. Великий Омеляник Луцького району.

На завершення тренінгу учасники отримали сертифікати, які засвідчують успішне опанування курсом.

«Краще, щоб ти прийшов до храму, ніж тебе туди принесли», – архієрей

Митрополит Луцький і Волинський Михаїл укотре нагадав про місію людини. Про це владика говорив під час проповіді 17 червня, в неділю 3-тю після П'ятдесятниці, на завершення Божественної Літургії у кафедральному соборі Святої Трійці.

«Світільником тіла є око. Отже, якщо око твоє буде чистим, то і все тіло твоє буде світлим; коли ж око твоє буде нечистим, то і все тіло твоє темним буде. Отже, якщо світло, що в тобі, є темрявою, то яка ж тоді темрява?» (Мф. 6:22–23). Пояснюючи ці євангельські слова з недільного читання, архієрей зазначив, що наша віра – це не вигадана, штучна істина. Це те, що людина може досягнути лише серцем. Адже око в цих словах є образом розуму, який часто затьмарюється матеріальними благами. А під впливом цього душа втрачає шлях до Царства Небесного.

Високопреосвященний звернув увагу, що першими, для кого проповідував Христос, були рибалки, тобто прості люди, а не вчені, філософи. Бо проста людина приймає істину серцем і відчуває її, а не намагається розтлумачити її філософським ученням. Саме це і є чистота віри, переконує керуючий єпархією.

Також митрополит Михаїл провів аналогію із сьогоденням. У світі інформаційних технологій ми маємо доступ практично до будь-якої інформації. Але ввівши у пошуковому вікні «Google» запит «Як спастися?», ми отримаємо безліч порад, але ніде не буде вказано шлях до Царства Небесного, каже владика. А все тому, що лише наше сприйняття віри серцем може вказати дорогу до спасіння. Є лише одна істина, яка допоможе людині потрапити до Царства Небесного: постійне життя із Господом.

Про зв'язок із Богом варто пам'ятати завжди і намагатися підтримувати його. Адже «краще, щоб ти прийшов до храму, ніж тебе туди принесли», – підкреслив владика Михаїл.

У Волинській православній богословській академії – випуск

Із нагоди вручення дипломів бакалаврів, магістрів богословського факультету та керівників церковного хору регентського факультету ВПБА 19 червня відбулись урочисті Богослужіння та захід. Про це повідомив сайт Vpba.org.

Свято розпочалося Божественною Літургією в кафедральному соборі Святої Трійці, яку очолив митрополит Луцький і Волинський Михаїл. Із ним служили канцлер єпархії протоієрей Микола Цап, ректор академії протоієрей Володимир Вакін, інше духовенство. Після Служби Божої відправлено подячний молебень.

Урочистості продовжились в актовому залі ВПБА. Із вітальним словом звернувся отець ректор, який побажав випускникам успішно трудитися на благо Церкви.

За заслуги в отриманні ліцензії на провадження освітньої діяльності у сфері вищої освіти МОН України, за сприяння Синодального управління у справах духовної освіти та згідно з указом Святейшого Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета владика Михаїл нагородив орденом Святих Кирила і

СВЯТИНИ ВОЛИНІ

УНІКАЛЬНЕ ФОТО МАЙЖЕ
200-ЛІТНЬОЇ ЦЕРКВИ

Фотокартку початку ХХ ст. із зображенням храму Різдва Пресвятої Богородиці, що у с. Кричевічів Ковельського районного деканату, 21 липня опублікувало інтернет-видання «Волиньпост» (Volynpost.com).

Храм у цьому селі змуровано 1823 р. Меценатом став місцевий пан Константин Янишевський. Також відомо, що за роки двох світових воєн церква втратила первісний вигляд, проте з отримання незалежності цей Божий дім вдалося відновити.

Ольга ВЕРЕМЧУК

ЗВ'ЯЗОК ЧАСІВ

ХОТЕШІВ: ВІДКРИЛИ
ПАМ'ЯТНИК УБИТОМУ
В ХРАМІ СВЯЩЕНИКОВІ

Митрополит Луцький і Волинський Михаїл здійснив чин освячення пам'ятника на могилі о. Олександра Білецького, який загинув 1943 р. від кулі червоного партизана прямо в церкві.

Він народився на початку ХХ ст. у Новоград-Волинському повіті в сім'ї священика. Під час Визвольних змагань воював як хорунжий армії УНР. У 1924 р. одружився і став душпастирем. Очолював різні парафії на Волині. Зокрема, в 1935–1943 рр. служив у с. Хотешів, що на території теперішнього Камінь-Каширського деканату.

Панотець був українським патріотом, підтримував зв'язки з ОУН-УПА. Радянські партизани знали про це, тож шукали можливості знищити його. 26 квітня 1943 р., у Світлий понеділок, під час Божественної Літургії ворог зайшов у храм і вбив священика.

75 років по тому краєзнавці поставили на місці поховання о. Олександра пам'ятник. 30 червня, освятивши його, владика підкреслив: сьогодні вшановуємо людину, яка несла

священний послух до останнього подиху. Душпастир, який залишився вірним своїй вірі та Україні, є для всіх нас прикладом для наслідування. І ми маємо продовжувати справу загиблого духівника-патріота, аби на нашій землі бути вільними, розмовляти й молитися українською мовою.

До Богослужіння долучилися декани протоієрей: камінь-каширський – Володимир Мицько, ратнівський – Роман Бодак, старовижівський – Іван Зеленко, інше духовенство, голова РДА Валерій Дунайчук, інші представники влади та громадськості.

Урочиста академія про життєвий шлях священика Олександра Білецького та долю його родини відбулася в місцевій школі. Під час заходу владика Михаїл вручив церковні нагороди співробітникам Українського інституту національної пам'яті Павлові Подобеду та директорів школи Надії Полюхович.

Ольга ВЕРЕМЧУК.
Світлина інформаційної служби єпархії

Мефодія: ректора о. Володимира, проректора протоієрея Ігоря Скибу, декана богословського факультету протоієрея Василя Лозовицького та медалью Святих Кирила і Мефодія – секретаря вченої ради протоієрея Владислава Фультеса. З нагоди 15-річчя викладання у духовній школі владика нагородив старшого викладача кафедри церковно-історичних та гуманітарних дисциплін Мілу Хоміч.

Високопреосвященний вручив випускникам дипломи та відзнаки з персональним номером. Архієрей побажав, аби у їхніх серцях усе глибше вкорінювалася віра в Ісуса Христа, щоби майбутні душпастирі впевнено йшли своєю дорогою й виконували свою основну місію – спасіння людських душ.

Владика Михаїл – у складі колегії ОДА

Митрополит Луцький і Волинський 20 червня уперше взяв участь у засіданні колегії обласної державної адміністрації.

Перед цим, 25 травня, голова ОДА Олександр Савченко підписав розпорядження про затвердження нового складу колегії, до якого вперше зарахував представника релігійної організації (за згодою). Представлення відбулося під час першого засідання.

Згідно з регламентом ОДА, колегія утворюється очільником області для узгодженого розгляду питань, що належать до компетенції облдержадміністрації, обговорення найважливіших напрямів її діяльності.

До її складу можуть входити народні депутати України від нашого краю, керівники територіальних органів міністерств, інших центральних органів виконавчої влади, посадові особи органів місцевого самоврядування, голови РДА, представники підприємств, громадських організацій.

Капелани отримали відзнаки Президента

Військові священики протоієрей Володимир Мицько, Андрій Мовчанюк та Матвій Олійник одержали відзнаки Президента України «За гуманітарну участь в антитерористичній операції».

Нагороду вручив голова ОДА Олександр Савченко 20 червня. Душпастирів відзначено за волонтерську діяльність у зоні АТО. Капелани побували там у ротаціях, а також регулярно доставляють гуманітарну допомогу для бійців та мирного населення.

Влада схиляє народ до гріховного життя?

Прес-секретар єпархії архимандрит Константин (Марченко) дав коментар інтернет-виданню «Волинь 24» (life.volyn24.com) щодо набуття чинності Закону «Про внесення змін до Кримінального кодексу України щодо захисту дітей від сексуальних зловживань та сексуальної експлуатації».

На думку о. Константина, під гарною назвою цього документа приховується ганебний факт: узаконення сексуальних зв'язків дорослих із дітьми. Якщо досі покарання могло настати за «статеві зносини з особою, яка не досягла статевої зрілості» без зазначення її віку, то тепер – «яка не досягла шістнадцятирічного віку». Тобто якщо дитина має шістнадцять літ і згодна на сексуальний контакт із дорослим, то з погляду держави це юридично цілком нормально. Але «Церква не може підтримувати гріх, у якій би обгортці він не подавався», – підкреслив речник єпархії.

У переважній більшості країн Європи «вік сексуальної згоди» установлено саме такий, і наші владці приводять українське законодавство до міжнародних норм. Однак насправді це означає толерування гріховного життя, що вже розквітло останніми десятиліттями у знецерковленій Європі.

Православ'я ж підтримує й заохочує у статевої сфері, як і в інших сферах життя, моральну чистоту: дошлюбну незайманість і вірність у шлюбі.

Корінь Другої світової війни – богоборство, сказав архієрей

22 червня, у церковну річницю початку німецько-радянської війни (найважчого етапу Другої світової), митрополит Луцький і Волинський Михаїл із духовенством кафедрального собору Святої Трійці відслужив заупокійну літію на меморіалі «Вічна слава» в обласному центрі.

У проповіді керуючий єпархією зазначив, що для українців Друга світова війна розпочалась не в червні 1941-го, а у вересні 1939 року. Тоді

Продовження на с. 9

ВАРТО ЗНАТИ

ВОЛИНЯНИ – НА ЮВІЛЕЇ ХРЕЩЕННЯ РУСИ-УКРАЇНИ

Священнослужителі й миряни нашої єпархії побували в Києві, взявши участь у богослужіннях та хресній ході з нагоди 1030-річчя хрещення Київської Русі-України.

28 липня торжество розпочалося в патріаршому соборі Рівноапостольного князя Володимира із Божественної Літургії, яку очолив Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет. Серед єпископату нашої Церкви з ним служив митрополит Луцький і Волинський Михаїл.

Потому відбулося багатотисячне шестя століцею від собору на Володимирську гірку, в якому волинське духовенство вже традиційно передувало. Як зазначено на сайті *Cerkva.info*, цьогорічний хресний хід став наймасштабнішим в історії

незалежної України. За різними оцінками, зібралося від 65 до 150 тис. вірних.

Тут, зокрема, були Президент України Петро Порошенко, урядовці, воїни ООС та ветерани АТО, волонтери, відомі політичні й громадські діячі, представники культури, науки та освіти.

Уперше разом із духовенством і вірянами Київського Патріархату в цій ході взяли участь архієреї та священство Української Автокефальної Православної Церкви на чолі з її Предстоятелем Митрополитом Макарієм.

Перед пам'ятником благовірному князю відслужили молебень за Україну та її помісну Православну Церкву.

Щороку клірики нашої єпархії цього дня

після молитви на Володимирській гірці разом виконують Державний Гімн України. Проте завдяки сучасним інформаційним технологіям їхній палкий спів уперше став широко відомим. Ролик Мар'яна Кушніра, на якому воляни співають Гімн, розмістив у «Фейсбуці» журналіст Сергій Петренко з м. Кам'янське Дніпропетровської єпархії. І менше ніж за дві доби відео набрало понад 560 тис. переглядів та 21 тис. поширень! Переглянути його можна ось тут: <https://www.facebook.com/Petrik57/videos/10213649846417947/>.

Після цього священнослужителі на чолі з владикою пройшли хресним ходом до офісу міжнародного громадського об'єднання «Волинське

братство» (вул. Ярославів Вал, 10 б). Зустрівшись із представниками земляцтва, відправили молебень.

Високопреосвященний привітав братчиків зі святом, подякував за їхні труди, а також наголосив, аби «ми завжди, пам'ятаючи, з якого роду, жили так, щоб ні нашої вірі, ні нашим традиціям не було переводу». Потому архієрей вручив їм Волинський образ Божої Матері, науковий довідок Волинської православної богословської академії, Луцьке Євангеліє.

Завершилася зустріч трапезою, яку підготували наші земляки у Києві.

Ольга ВЕРЕМЧУК, прот. Віталій СОБКО.
Світлина інформаційної служби єпархії

ДУХОВНА ШКОЛА

ВПБА ПРОВЕЛА ЧЕРГОВУ МІЖНАРОДНУ КОНФЕРЕНЦІЮ

31 травня у Волинській православної богословській академії відбулася науково-практична конференція на тему «Людина між Церквою і світом: від антагонізму до синергії». Про це повідомив сайт *Vpba.org*.

З вітальним словом до присутніх звернувся: митрополит Луцький і Волинський Михаїл, ректор ВПБА протоієрей Володимир Вакін, народний депутат України Ірина Констанкевич, ректор Відкритого православного університету Святої Софії-Премудрості протоієрей Георгій Коваленко (Київ), проєктор з наукової роботи та інновацій Східноєвропейського національного університету ім. Лесі Українки Андрій Бояр, проректор з науково-педагогічної роботи Луцького національного технічного університету Валентин Талах.

Архіпастир підкреслив важливість пошуку богословської

думки, яка допомагає людині знайти Христа, відшукати місце Бога в серці людини. За словами високопреосвященного, спілкування учасників конференції, прийняті рішення впливають на молоде покоління, яке слухає нас, на майбутніх душпастирів. Тому слід пам'ятати, що від нас може залежати, які цінності для них будуть пріоритетними.

У пленарному засіданні із доповідями виступили: доктор філософії, кандидат богослів'я архімандрит Кирил (Говорун) зі США, завідувач відділу філософії та історії релігії Інституту філософії імені Г. С. Сковороди НАН України Людмила Филипович, кандидат філософських наук Ігор Сацик. Потому відбулися секційні заняття.

У ході конференції обговорили такі питання: криза людської особистості в умовах глобалізації, сприйняття людини і Церкви в історії людських

цивілізацій, порівняльний аналіз місця людини в Християнстві та інших релігійних традиціях світу, вчення Священного Писання про відносини людини з Церквою і світом, формування православної еклесіології, антропології та космології у творах святих отців, Церква і людина в сучасному інформаційному просторі тощо.

Підсумком стало прийняття резолюції, у якій учасники закликали до співпраці у процесі творення в Україні єдиної помісної Православної Церкви та вирішення життєво важливих питань усіх небайдужих не лише з церковних осередків, але й громадськості.

У рамках наукового заходу традиційно видано збірник матеріалів.

Ольга ВЕРЕМЧУК.
Світлина інформаційної служби єпархії

СВЯТИНІ ВОЛИНИ

В ОЛИЦІ ТА КАДИЩІ БУДУЮТЬ ХРАМИ

15 липня митрополит Луцький і Волинський Михаїл здійснив чин закладання капсули у фундамент двох церков Цуманського деканату (Ківерецький р-н): Вознесення Господнього у селі Олика і Преподобного Амфілохія Почаївського у с. Кадище.

В Олиці владику відправив Божественну Літургію, після чого заклали капсулу у фундамент Свято-Вознесенського храму. Після богослужіння владику вручив відзнаки жертводавцям.

Із архієреєм правили декан протоієрей Тарас Манелюк, настоятель парафії священник Ігор Литвінцов, місцеве, ківерецьке, горохівське духовенство та з Рівненської єпархії.

У Кадищі під час відправи разом з усіма молився, зокрема, очільник Цуманської ОТГ Анатолій Дорошук.

В Олиці місце під будівництво храму освятив митрополит Михаїл 13 липня 2014 р. А в 2015 р. тоді ще вікарій єпархії єпископ Володимир-Волинський Матфей (Шевчук) здійснив освячення тимчасового приміщення, де й відбуваються зараз богослужіння.

У Кадищі немає жодних відомостей про існування храму в минулому. Тому 12 травня, у день, коли Церква особливо вшановує св. Амфілохія, цього року о. Тарас, із благословіння владики Михаїла, відправив чин заснування храму.

Ольга ВЕРЕМЧУК.
Світлина інформаційної служби єпархії

СВЯТИНИ ВОЛИНИ

У ГОРОХІВСЬКОМУ ДЕКАНАТІ – ТРИ НОВІ КАПЛИЦІ

Чин освячення каплиці Покрови Пресвятої Богородиці, зведеної на одному із в'їздів до міста, очолив декан протоієрей Андрій Сидор 3 червня, в неділю 1-шу після П'ятдесятниці, Всіх святих.

Після Божественної Літургії у Вознесенському храмі хресний хід вирушив до божниці. По молитві о. Андрій звернувся до присутніх зі словом, у якому побажав, аби покров Божої Матері завжди був над нами, а Заступниця людського роду завжди стояла на всіх сторонах нашого життя.

Як розповів інформаційній службі єпархії благочинний, каплицю спорудили за почином парафії. До її будівництва долучилися місцеві жертводавці.

Тепер на усіх в'їздах до Горохова стоять каплиці або хрести, щоби кожен подорожній звертався в молитві до Господа.

У богослужінні взяв участь клірик місцевої громади Вознесення Господнього священник Валерій Братунь.

А 12 липня, на свято Первоверховних апостолів Петра й Павла, настоятель горохівської парафії Святителя Миколая Чудотворця протоієрей Роман Янів освятив божницю Цариці Небесної на околиці райцентру.

Скульптура Діви Марії та хрест стояли у цій місцині вже давно, розповів о. Роман. Проте з часом вони почали заростати зіллям, засмічуватись.

Ініціатором та меценатом розчищення став директор ТЗОВ «Еталон» Анатолій Клемба, адже сама капличка знаходиться на території цього підприємства (вул. Студентська, 3). Після того як її прибрали й облаштували, над зображенням установили накриття.

Третю каплицю освячено в с. Уманці на честь Святителя Миколая Чудотворця. Відправу провів благочинний. Із ним служили настоятель місцевої парафії Апостола Йоана Богослова священник Стефан Трефлер та настоятель парафії Воздвиження хреста Господнього с. Вільхівка протоієрей Василь Луньо.

По завершенню богослужіння о. Андрій вручив благословенні грамоти жертводавцям. Разом з усіма молився, зокрема, голова сільської ради Ярослав Зеленський.

Світлини з архіву протоієрея
Андрія Сидора
та сайту Volyn.com.ua

ЖАБЧЕ: ПОТРІЙНИЙ ЮВІЛЕЙ – З АРХІЄРЕЄМ

На престольний празник у цьому селі Горохівського деканату відзначили 135-ліття освячення храму Апостолів Петра й Павла, 510-ті роковини с. Жабче та 30-ту річницю відновлення церковних відправ у ньому.

Божественну Літургію 12 липня очолив митрополит Луцький і Волинський Михаїл. У проповіді архієрей висловив задоволення, що жабчуки завжди пам'ятали своє православне українське коріння. Адже які б гоніння не були на Церкву, за найменшої можливості тут у Божому домі лунала молитва.

Тому нині селяни й мають змогу святкувати такі дати. Це заслуга громади, що змогла зберегти й відремонтувати святиню, яку передали предки, підкреслив високопреосвященний.

Із владику служили: декан протоієрей Андрій Сидор, настоятель парафії священник Вадим Колесник, інше духовенство – місцеве та зі Львівської єпархії.

На завершення свята вручено церковні нагороди жертводавцеві Володимиру Кочулабу, голові райради Тарасові Щерблюку, сільському голові Людмилі Фандич, старості

Олексію Казміруку, співцям та іншим активним парафіянам.

За словами о. Вадима, багатостраждальний храм засновано у Жабчі 1879 р., а освятили його в 1883 р. На жаль, не обходилося без

протистоянь між жабчуками – православними та унітатами. Зокрема, в 1929 р., коли настоятелем парафії був священник Віталій Сагайдаківський, він разом із близько 150 вірними зачинився в церкві, аби не віддати її. І хоча багато людей тоді

постраждало, пізніше православні все ж домоглися повернення Божого дому, який є пам'яткою архітектури місцевого значення.

Світлини інформаційної служби єпархії.

У ЛУЦЬКУ ВШАНУВАЛИ
ВОЛИНСЬКУ ІКОНУ БОЖОЇ МАТЕРІ

13 липня, в день цього образу, у храмі Святителя Йоана Золотоустого (вул. Дубнівська, 30) провели відпустове свято й освятили нову водосвятну каплицю.

З цього приводу, а також із нагоди 60-ліття настоятеля парафії протоієрея Петра Атаманіва, Богослужіння у церкві очолив митрополит Луцький і Волинський Михаїл.

Знати й шанувати свої святині закликав у проповіді високопреосвященний. Нагадав, що довгий час наші національні святині, волинські зокрема, не займали належного місця в нашому житті. Внаслідок різних історичних подій ми більше знали про життя святих та реліквії інших народів.

Для прикладу владику згадав образ Казанської Богоматері, про яку знають більшість вірних краян. Проте серед нас, волинян, мало хто, на жаль, здогадується, коли Церква вшановує Волинську ікону Пресвятої Богородиці. А так

не повинно бути! Авжеж, ми повинні шанувати всі святині, але свої, рідні – більше.

«З кого нам вчитися, як жити? – запитує митрополит. – Зі святого, який жив у Сирії?». Звісно, його беремо за приклад, але дізнавшись про його подвиг із книжок. А до свого можемо доторкнутися, помолитися перед його мощами, пройти стежками, де він ходив. Відчуємо його серцем, і нам стане зрозуміліше, впевнений архіпастир.

Окрім настоятеля, з владику служили канцлер єпархії протоієрей Микола Цап, інше духовенство луцьких міського та районного деканатів.

Після Літургії керуючий єпархією вручив церковні нагороди о. Петру, жертводавцю Юрієві Ольховому та іншим активним парафіянам.

На завершення освятили каплицю й провели традиційний хресний хід навколо Божого дому.

Ольга ВЕРЕМЧУК.

Світлини інформаційної служби єпархії.

ВІДПОВІДІ СВЯТІЙШОГО НА ЗАПИТАННЯ ВОЛИНЯН

28 травня Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет очолив храмовий празник луцького кафедрального собору Святої Трійці. Прес-служба єпархії, зважаючи на вік Його Святості, – а йому вже 90-й рік, – вирішила не проводити великої зустрічі з журналістами, а зібрати їхні запитання, аби взяти коротке інтерв'ю. Проте Святійший владика терпляче відповідав, і на деякі запитання доволі розлого.

– Ваша Святосте, церковна тема, яка сьогодні найбільше турбує українців загалом і волинян зокрема, – це очікування Томосу про визнання автокефалії. І Вас уже про це багато разів запитували. Але ми хотіли б почути ще деякі відповіді на запитання із цього приводу.

Яким має бути титул Предстоятеля майбутньої канонічно визнаної Церкви? Чи такий, як зараз у Вас? І чи не варто у цьому контексті змінити й назву держави – на Русь-Україна?

– Ну, титул який буде? Такий, який він і є: Патріарх Київський і всієї Руси-України. Що ж стосується назви держави, то це – не наша справа. Це справа держави, як їй називатися. Церква на назву держави не впливає.

– Скажіть, будь ласка, так. Після визнання автокефалії постане питання про перейменування УПЦ (Московського Патріархату). І навіть якщо вдасться цього домогтися – вони, очевидно, боротимуться за назву не Російська, а Руска Церква. То чи буде тоді досягнуто мети перейменування? Як би знову не ввести в оману прихожан...

– Значить, коли ми отримаємо Томос про автокефалію Української Православної Церкви, то це означає, що в Україні повинна бути одна Українська Православна Церква, незалежна, тобто помісна Церква автокефальна. Ті, які не захочуть бути в цій Церкві, уже з усіх їх точок зору канонічній, то це їх добра воля. Українці є католики? Є. Протестанти є? Є. Будуть ще одні – російські православні. І тому насилля до них не буде. Якщо вони захочуть залишитися в Російській Церкві – нехай залишаються. Але не привласнюють собі нашу українську назву. Оце буде поставлено умовою перед державою, щоб та Церква не називалась Українською. Бо там нічого українського немає. І тому обманувати народ не треба. Раз ви служите в Російській Церкві, значить ви повинні й називатись Російською Церквою. Хочете Руською? Називайтесь Руською, але не Українською. Так. І тоді хто захоче в цій Церкві бути, живучи в Україні, але служачи Росії, нехай служе. Але знає, що ми відносимся до таких як до п'ятої колонії. Хочте бути п'ятою колоною? Будьте п'ятою колоною. Але ми знаємо, що ви – п'ята колона. Так. А ті справжні українці, які були введені в оману через назву Українська Православна Церква, через так звану канонічність, тепер будуть поза її межами. І тому як хочуть бути в Українській – ми з радістю. Але, що я хочу підкреслити, ми не будемо застосовувати силу, але закон. Закон! Тому будемо просити Верховну Раду, щоб вона прийняла той проект закону, який зараз є у Верховній Раді.

Я не знаю, за яким він там номером рахується, але суть його полягає в тому, що громада обирає свій релігійний центр. Так ось, закон є, а механізму, як це робити, – нема. Так само, як в радянській конституції була стаття, що кожна республіка може вийти із Радянського Союзу, а як же вийти – механізму не було. Так і тут. Так ось, Верховна Рада повинна прийняти закон, як обирати свій центр. Ми вважаємо, що вся громада, – громада не та, яка підписала статут (там 10 чоловік), а всі парафії того чи іншого храму, – шляхом голосування [мають] визначитись, до якої Церкви вони належать: до Української чи до Російської. Якщо більшість до Української – храм належить більшості. Якщо більшість до Російської – храм буде належати [більшості]... Так.

Що стосується лавр, то лаври мають бути передані Українській Православній Церкві. Тут не повинно бути ніяких заперечень. Тому, що це – українські святині. І Почаївська лавра, і Києво-Печерська лавра. Це не російські святині, а це святині українські. Тому, раз вони українські святині, вони повинні належати Українській Церкві. І це повинна зробити держава. Оскільки приміщення знаходяться в підпорядкуванні держави, – це державне майно, то держава передає, кому хоче. Але в даному

випадку вона повинна передати Українській Православній Церкві, бо це українська святиня, а не російська.

– В мене питання не стосується об'єднання Церков, але стосується майбутнього, майбутнього людства. Звертаюсь до Вас як до дуже мудрої людини, до якої дослухається переважна більшість українців. Не так давно відомого американського винахідника і підприємця Ілона Маска запитали, які виклики очікує людство в XXI ст.? І він назвав найбільшим, найстрашнішим викликом – не ядерні бомби, не військові загрози, а створення штучного розуму. За його дослідженнями, штучний розум стане набагато розумнішим за людський, у 2030–2040-х роках зможе себе відтворювати і повністю обходитись без людини. Це шлях людства до кінця?

– Цього не буде! Не буде. Чому не буде? Є роботи? Є. Удосконалюються роботи? Удосконалюються. Хто їх удосконалює? Робот? Чи людина? А точніше, розум людини удосконалює робота. А робот сам себе удосконалити не може. Ось що розум заклав у робот, те й робот буде виконувати. Тому загрози такої нема. Це фантазія людська. Така сама фантазія, як фантазували, що світ сам себе створив і сам себе удосконалив до такого стану. А тепер наука каже ж та сама: «Ні, це неправда».

– Дякую, заспокоїли.

– Дозвольте запитати Вас про дещо інше. Недоброзичливці неодноразово закидали Вам, Ваша Святосте, так званий авторитарний стиль управління Церквою. Тепер, коли за Вашими плечима вже десятки років предстоятельства, як Ви вважаєте, чого більше має бути в керуванні Церквою – соборності чи сильного лідерства?

– Повинна бути і сильна постать, і соборність. Бо це структура управління Православною Церквою. В Православній Церкві є Собор і є Синод. І правило святих апостолів говорить про те, що кожен народ повинен знати свого першого єпископа. І без першого єпископа нічого не робить. Але і перший не повинний робити нічого без єпископів, тобто без соборності. І тому в Православній Церкві це поєднується: першість із соборністю. Там, де одна соборність, а нема першості, – хаос. А коли є першість, а нема соборності – авторитаризм. Тому в нашій Церкві, в Українській Церкві (хоч мене і звинувачують в тому, що я авторитарний), все вирішується тільки соборно. Сам я не вирішую жодного питання. Але веду – цілеспрямовано. І тут оця соборність мене не зламає. Бо соборність зрадила на Харківському соборі. Це соборність, бо їх там була більшість. Але вона, ота соборність, не повинна [була] нічого робити без першого. А я, перший, не згідний був з тим, що вони робили. Тому, якщо коротко: повинна бути першість із поєднанням зі соборністю. Таке правило апостольське.

– Ще маємо питання про богослужбове життя Церкви. Уважний мирянин під час Богослужіння звертає увагу, що деякі священнослужителі нерідко виголошують слова або виконують дії, які не передбачені в Служебнику. І, разом з тим, буває, що визначені в Служебнику виголоси змінюються, а передбачені в цій книзі дії – не виконуються. Що це може означати: чи недостатню дисциплінованість священнослужителів, чи недостатню освіченість їх, чи, можливо, недосконалість самих богослужбових книг, або, може, є якась свобода у звершенні Відправ?

– У Православній Церкві є канонічний текст кожного Богослужіння, який прийнятий Церквою, і він не змінюється. Але це не значить, що в цей текст не можна вносити якісь зміни. Обставини життя заставляють молитись за ті чи інші події, які відбуваються. Ось, наприклад, іде війна на Сході. І ми на Синоді прийняли рішення внести в богослужбовий текст прохання такі-то й такі-то. Але це не сам єпископ робить, не священник, а робить Священний Синод на чолі з Патріархом. Вносить і дає розпорядження: «Внести і молитись». Це не значить, що напостійно, а на якийсь період. Ось ми зараз молилися за Томос про автокефалію Української Церкви. Теж прохання сформулювали на Синоді і внесли, дали розпорядження. Тобто ці такі зміни. А самостійно кожен священник свої прохання не вносить. Він може у своїй приватній молитві молитись, як хоче. А в такій молитві спільній повинен молитись так, як встановила Церква.

– Тепер, Ваша Святосте, дещо критичне питання. На засіданні Священного Синоду 12 травня цього року прийнято рішення про підготовку повного православного місяцеслова та іменослова Київського Патріархату. В іншому документі, у Синодальному зверненні про милосердя, лунає заклики до церковних підрозділів проводити благодійну роботу «на постійній основі». Чи не здається Вам, що ці рішення запізнюються років так на 25? І чи не відстає наша Церква також в інших ділянках своєї місії, де потрібен системний підхід?

– Що стосується календаря, то ця календарна проблема у Православній Церкві обговорюється давно. Це стосовно святкування Різдва Христового, тобто святкування церковних свят за новим календарем чи за старим, юліанським. І переважна більшість Православних Церков перейшли на новий календар. А тільки п'ять Церков залишилися на старому стилі. Це Єрусалимська Церква, Російська Церква, Українська Церква, Грузинська Церква і Сербська. Ці п'ять Церков звершують Богослужіння за старим календарем. Чому наша Церква не переходить на новий стиль? Тому, що уже була спроба в 20-ті роки: перейшли на новий стиль, але люди в храм не прийшли. І тому, оскільки народ не сприймає новий календар, ми залишаємося на старому календарі. Ось Грецька Церква перейшла на новий календар, а велика кількість, 2 мільйони із 10 мільйонів, залишилися старостильниками. І тому, боячись оцього розділення, ми не хочемо це питання піднімати.

Що стосується Пасхи, теж піднімається питання, і воно залишається актуальним: коли всі Церкви – я маю на увазі і Православні, і Католицька Церква, і протестантські – хочуть, щоб всі християни святкували Пасху в один день. Але це питання обговорювали на передсоборних нарадах і більшість Церков схилилась до того, щоб не чіпати поки що. Тому, що ми ще раз розділимо Православну Церкву, вже по пасхальному календарю.

Що стосується оцих місяцесловів, то чому ми звернулись до цього питання так, як ви сказали, – пізно? Тому, що до цього, як кажуть, руки не доходили. Так, бо були важливіші питання. Тому важливіші питання ми обговорювали, а це не має такого принципового значення – який буде місяцеслов. Це одне. Друге: в результаті канонізації нових святих у календарі з'явилось багато нових святих. І в Російській Церкві, і в Українській Церкві... І тому ми вирішили привести до якогось порядку. Це стосовно календаря.

Стосовно звернення про те, що кожен християнин повинен виявляти милосердя, нічого нового тут нема. Це закликає Ісуса Христа, Який сказав: «Будьте милосердними, як Отець Ваш небесний милосердний є». А чому ми звернулись? Тому, що зараз багато бідних, економічні умови складні, іде війна, багато біженців, багато

сиріт. І тому Церква не щось нове [говорить], а нагадує цим зверненням: взагалі від імені Церкви проявлять милосердя. А кожен християнин повинен виявляти милосердя до того, хто зустрічається йому на життєвому шляху.

– Продовжуючи це запитання колеги. Сьогодні українці потерпають від різних особистих і соціальних проблем: пияцтво, розлучення і багато інших. Чи не слід синодальним установам розробити спеціальні програми, у результаті яких кожна парафія стала б ефективним осередком допомоги тим, хто її потребує?

– Є Заповіді Божі, вище яких немає нічого. І тому наша проповідь кожного дня в тій чи іншій формі до чого зводиться? До заклику виконувати Заповіді Божі. Бути християнином не по назві, а бути християнином по життю. І тому ми робимо це постійно як Церква. Бо кожна проповідь закликає до цього. А іноді ми виокремлюємо ті чи інші проблеми. Наприклад, проблема війни, проблема бідності, – із всіх цих запитів зосереджуємо увагу на тих чи інших питаннях. І тому поступаємо так.

– Ваша Святосте, запитаю Вас щось таке із побутового церковного життя. Православні Сербії, Болгарії, Чорногорії, Македонії мають переважно слов'янські імена. В українців же вибір щодо цього ну дуже навіть невеликий: Ярослав, Володимир та ще кілька на честь рівноапостольних князів. Чи можна охрещувати в нашій Церкві й іншими слов'янськими іменами – наприклад, Добриня, Любава, – які носили християни в Київській Русі?

– Можна. Можна, якщо ви хочете.

– Навіть якщо їх нема в іменослові?

– Якщо і нема, то можна. Тому, що християни в першій Церкві, апостольській Церкві, не ім'ям тих чи інших святих, а ім'ям, яке обирали. Так же було? Так. [Християнського імені] Володимир – не було ж. Ярослава – не було. А стали хрестити Володимиром і Ярославом. А чого Добриню не можна? Можна і Добриню, якщо хто хоче.

– Тобто це не буде порушенням, якщо християни з тими іменами, яких у святцях не вписано?

– Буде порушенням традицій. Буде. Тому що традиція церковна полягає в тому, щоб давати імена при хрещенні на честь інших святих. Це традиція, яка виробилась протягом двох тисяч років. Але з точки зору церковних догматів можна дати назву і якусь іншу.

Владика Михайл: – Хрестять во ім'я Отця і Сина і Святого Духа, а не в людину – Володимира, Петра. А ім'я... Це ж людина освячує ім'я, а не ім'я освячує людину.

– Формула така: охрещується такий-то «в ім'я Отця, амінь, і Сина, амінь, і Святого Духа, амінь». Ось якщо по цій формулі хрестили, то це хрещення законне. Тому, що воно, хрещення, – це зовнішня форма, а сутність хрещення

Закінчення. Початок на с. 8

полягає в тому, що людина увірувала в Христа і покалася у своїх гріхах. І благодать Святого Духа прощає гріхи й очищає людину, а не священик, і не ім'я, і не занурення у воду. Бо апостол Петро, коли язичник отримав благодать Святого Духа, а не був хрещений, розказав громаді: «Хто заборонить нам хрестити його водою, коли він отримав дари Святого Духа?». Він отримав більше – прощення гріхів і дари Святого Духа. І тому водою хрестити – це вже другорядне. Мученики, багато мучеників, не були хрещені, так, як ми зараз хрестимо. А просто вони увірували і свою віру засвідчили своїми муками й смертю. І тому в Церкві є такий вислів: «хрещені кров'ю». Кров'ю! А такого хрещення водою вони не отримали. Тому сутність хрещення полягає у вірі, покаянні й отриманні дарів Святого Духа.

Тепер виникає питання: а дитина? Яку віру вона має? Вона ще нічого не усвідомлює. А для того є хрещені батьки. І місія хрещених батьків полягає не в тому, щоб посвячувати христини. А вони несуть відповідальність перед Богом, що коли ця дитина стане свідомою, її треба навчити віри. А якщо ці хрещені батьки не навчать цю дитину віри, будуть на суді Божому відповідати, що вони взяли на себе обов'язок навчити віри, а не навчили.

– *І ті новоохрещені Добриня чи Любава можуть стати колись і святими та їхні імена можуть колись увійти до іменослова?*

– Якщо хтось захоче, щоб його хрестили таким ім'ям.

– *У мене ще одне запитання. Вас дуже сильно поважають в Україні, і мені особисто дуже сподобались Ваші слова, що не тільки треба вірити в Бога, а треба знати, що Він є і що Він діє. Багато молоді зараз не йде до церкви, сумніваються, віддаються більше науці. З Вашого життя, з Вашого власного досвіду, який є прикладом для багатьох українців, які переконливі слова могли би Ви сказати для цих молодих людей, що Бог є? Особисто я знаю, що Бог є, але для тих, хто дивиться в тому числі наш телевізійний канал, для молоді...*

– Я можу навести як приклад своє життя. Був невіруючим, коли був школярем. Вчили в школі, що Бога нема, і я вірив, що Бога нема. А потім зіткнувся з обставинами, які заставили серйозно задуматися: є Бог чи нема? Які це обставини? Смерть батька. Батько загинув на фронті. І переді мною стало питання: існує він чи не існує? Школа мене навчила, що не існує, буття його припинилось. А я люблю батька! Якщо я люблю батька, а його нема як істоти, то я що – люблю пусте місце? Можна любити неіснуюче? Можете ви любити те, що не існує? Не можна. Так і я прийшов до цього. Не можна любити неіснуюче. А любов у мені реальна? Реальна. Значить, реальним повинен бути і батько. Тобто він повинен існувати. І тому я прийшов до висновку: батько існує. А раз батько існує, то є вічне життя. А якщо є вічне життя, то є Бог. І тому я повинен служити Богові, а не владі. Отак я прийшов до Бога.

Я часто даю інтерв'ю. В мене був Гордон, Дмитро Гордон. Невіруючий. Ну він мені теж якось, як ви мені питання задаєте, так і він мені задав – про вічне життя. І сказав: «Я не вірю в вічне життя, і не вірю в безсмертя душі». Я кажу йому на це: «Вірите ви чи не вірите, це – від вас не залежить». Не думайте, якщо ви не вірите, то душа не існує. Бог створив людину, створив душу – безсмертною. І безсмертя душі залежить не від нашої віри, а залежить від Творця, Який створив душу безсмертною. І вічне життя існує не від нашої віри, а тому, що Бог створив.

А де доказ того, що Бог створив так? Де доказ? А доказом є воскресіння Ісуса Христа. Він воскрес, і є свідки Його воскресіння: апостоли, і не тільки апостоли – Христос з'явився більше ніж п'ятисам братам. І вони свідки, що мертва Христос воскрес. Він воскрес, причому силою Своєю. А Він сказав: «Я є істина». Так ось ця Істина каже, що є Отець, Син і Святий Дух, що є вічне життя, що буде Суд, що буде вічне блаженство, вічне життя. Це сказала Істина. А те, що це Істина, є воскресіння Ісуса Христа. І не тільки воскресіння Ісуса Христа, а й інші чудеса, які звершували уже апостоли, і не тільки апостоли, а взагалі віруючі.

Ось, наприклад, великомученик Пантелеймон. Мати його, Еввула, виховала його у православної вірі, батько був язичником. Він, Пантелеймон, ходив до пресвітера, хто його вчив християнської віри. І одного разу ішов по вулиці Пантелеймон і бачить – дитина переходить

дорогу і виповзла змія. Укусила дитину, і дитина померла. І тоді Пантелеймон звернувся до Бога: «Господи, якщо Ти є, зроби так, щоб змія здохла, а щоб дитина ожила!». І дитина ожила, а змія здохла. То буде цей Пантелеймон вірить, що Бог є, і що те, що Він говорить, – правда? А таких мільйони! Язичницький світ став християнським не тільки через те, що проповідували Слово, а що Слово це підтверджувалося чудесами. Ось філософи свої мудрі теорії строять, а чудо звершить не можуть. І це все мріяння тільки, а діл нема. А апостоли говорили прості слова, але підтверджували ділами.

Візьміть наш час, коли атеїзм набрав таку силу, а віра зберігалась. Чому? А тому, що люди бачили чудеса. Наприклад, невиліковні хвороби – виліковуються. То оця людина, яка позбавилась невилікової хвороби через молитву, буде вірити? Буде.

Ось у нас в соборі, одна жінка із Луганська приїхала в Київ на операцію дитині. Дитині там серце, клапан, тобто не буде жити дитина довго, якщо не зроблять операцію. І в Луганську вирішили не робити експеримент, а відправити в Київ, бо тут є більш фахівці досвідчені. Приїхала вона в Київ, в інститут Амосова. Обстежили цю дитину, сказали – обов'язково треба робить операцію. Ну і мати погодилась на цю операцію. А перед тим, як іти на операцію, вона приїшла в собор, звернулася до священика, щоб помолитися перед моцями святої Варвари. І священик взяв розпашонку цієї дитини, поклав на мощі святої Варвари, ця розпашонка полежала ніч. На другий день прийшла ця жінка за цією розпашонкою, священик їй передав, вона наділа на дитину і пішла в інститут на операцію. Перед операцією, як завжди, роблять знову обстеження, і кажуть – ніякої операції не треба. Серце нормальне. Оця жінка буде вірить в Бога? Буде. Тому, що на її очах звершилося чудо. Дитина була хворою і стала здоровою. Тому, що помолилась великомучениці Варварі і Господь по молитвах святої Варвари зцілив цю дитину.

– *От, власне, ми зараз з єпархією робимо, з телевізійним «12 каналом» серію передач про простих людей, які пережили чудо, з якими трапилось чудо, які можуть власним життям підтвердити кожне Ваше слово: що Бог є, що Бог не просто десь є, а Він діє, Він нас не залишив, Він поміж нас, Він нас так само любить, як любив, можливо, навіть більше...*

– Ось візьміть навіть – з Церквою з нашою. В 92-му році мало хто вірив, що із цієї маленької Церкви буде Українська Церква не тільки найбільшою, а пануючою буде одна.

Не вірите? Наприклад, Патріарх Алексій якось сказав про нас: «Поиграють в свою “незалежність” и возвратятся». «Поиграются». Так ми не граємось, а ми віримо, що Господь, якщо Він дав нам державу, то дасть і Церкву [з визнаною незалежністю]. І ми бачимо – дає. Бо той Патріарх [Вселенський], якого ми 25 років просили і він не погоджувався (а точніше, відтягував), тепер твердо заявив, що буде. Без Бога це? Не без Бога. І це свідчить, що Бог діє.

Візьміть війни, які були в світі: завжди перемогли ті сили, які діяли по правді. А ті, які не по правді діяли, завжди були переможені. Гітлера візьміть. Фашизм цей, знищення євреїв, і не тільки євреїв, захоплення, теорія нацизму, що німці є наднація. Це зло! Так! Сила була. Європу всю захопив. А чим закінчив? Застрелив сам себе. Комунізм, безбожність – яка сила була! Ви вже не знаєте...

– *Я пам'ятаю.*

– Ви – тільки залишки... А що було в 30-ті роки, в 60-ті роки!.. Така сила була, я пам'ятаю, що наче якісь хмари чорні покрили землю. І ніякої надії на те, що Церква переможе, не видно було. Але ми вірили. Вірили в слова Христа: «Врата пекла не подолають». І тепер атеїзму державного нема.

– *Так, у 70-х роках, коли Ви приїжджали в Черкаси на одне з храмових свят, мене, школяра, міліція затримала в церкві за те, що я, піонер, ходив у церкву.*

– Так. А зараз святкує держава Троїцю. Перемагає добро, правда? Перемагає. А якщо Господь і допускає страждання, то дає силу перемогати страждання. Допустив страждання, але дає силу ці страждання витерпіть. І укріпитися у вірі.

– *Ваша Святосте, ми Вам дуже вдячні за те, що Ви стільки часу приділили відповіді на наші запитання.*

Віктор ГРЕБЕНЮК, Віталій КЛИМЧУК,
Володимир ПАЩЕНКО.
Світлина інформаційної служби єпархії

ХРОНІКА

Продовження. Початок на с. 2–5

Радянський Союз і нацистська Німеччина – тогочасні союзники – розділили польську державу (у складі якої були Волинь, Галичина і Забужжя) й частини цієї території опинились по різні сторони кордону. Трохи згодом донедавні союзники розпочали війну між собою й Україна теоретично перетворилась на величезне поле бою. Українські ж патріоти то шукали з ними спілки, то боролися проти них. І взагалі ХХ століття в Європі – це насамперед велетенське протистояння німецького та російського імперіалізму, український же народ страждав від одних, то від других.

А корінь цієї біди – боговідступництво, коли в ближньому вже не бачать образу Божого, коли людина перестає бути найвищою цінністю. Саме тому по закінченні війни порохували всі матеріальні збитки, а кількість загинувших людей коливається в кілька мільйонів.

Високопреосвященний закликав сприймати кожну людину як творіння Всевишнього і не впускати у свої душі того гріха, що спотворює в нас образ Божий.

Керуючий єпархією зустрівся з ректорами двох країн

Митрополит Михайл взяв участь у польсько-українському семінарі «Діяльність національних конференцій ректорів Польщі та України на тлі загальноєвропейських тенденцій».

Виступивши з вітальним словом під час відкриття заходу 22 червня, владика зазначив, що комунікація – це шлях до взаєморозуміння, і висловив надію, що вдасться знайти спільне бачення проблеми.

Масштабний польсько-український семінар відбувся втретє, цього разу пройшов на базі Східноєвропейського національного університету ім. Лесі Українки.

Військовики подякували єпархії за допомогу

Майор Андрій Грузинцев, заступник командира з морально-психологічного забезпечення 1-го гірсько-штурмового батальйону 128-ї ОШБр 22 червня вручив грамоту митрополитові Луцькому і Волинському Михайлові.

Як зазначено на сторінці ГО «Військові капелани Волині» у «Фейсбуці» ([Facebook.com/groups/156897021419203/](https://www.facebook.com/groups/156897021419203/)), нашої єпархії подякували за вагомий внесок у духовний розвиток та підтримку особового складу 128-ї окремої гірсько-штурмової бригади.

У єпархії молилися за в'язнів, розстріляних НКВС

Із приводу чергової річниці знищення органами НКВС ув'язнених на початку німецько-радянської війни відбулися скорботні заходи та богослужіння.

Зокрема, 23 червня в обласному центрі митрополит Михайл очолив хресний хід та заупокійну літію. Процесія розпочалася від кафедрального собору Святої Трійці й прямувала до місця розстрілу, колишньої тюрми (тепер – Замковий Свято-Архангельський чоловічий монастир).

Високопреосвященний звернувся до присутніх, нагадавши історію. Архієрей зазначив: загибель наших предків – це наслідки керування «перших совітів», яких спочатку радісно зустрічали, адже думали, що вони стануть визволителями. Так само, як і німців, і «других совітів». Проте вони не стали визволителями, а навпаки, поневолювали нас.

А все тому, пояснює владика Михайл, що ми не були вільними самі. Наша душа не була вільною від чужої ідеології, від гріха. «Якщо ти раб, у душі ти завжди будеш чекати, щоб тебе визволили», – запевняє митрополит. Керуючий єпархією навів приклад про євреїв, які виходили із єгипетського рабства, та пояснив, чому вони так довго ходили пустелею: бо пам'ятали єгипетський хліб, рабську ідеологію, не звільнилися від неї в душі.

Тож ми, які пам'ятаємо радянське рабство, маємо звільнитися від згадки про нього. Ті ж, хто тут загинув, просто бажали бути щасливими на своїй землі. Тому ми повинні полюбити свій край, свою державу. А з іншими – шукати спільні інтереси.

Із владикою за упокій убієнних молилися: канцлер єпархії протоієрей Микола Цап, ректор Волинської православної богословської академії протоієрей Володимир Вакін, інше духовенство, представники різних рівнів влади, громадськість.

Напередодні, у ніч із 22 на 23 червня, в пам'ять про невинно загинувших на території Свято-Архангельського монастиря відправили Божественну Літургію. Служба відбулася в рамках акції «Ніч у Луцькій тюрмі».

Розпочалося це дійство із гутірки про «руський мір», у якій, зокрема, взяв участь намісник чоловічого монастиря Воздвиження хреста Господнього ієромонах Никодим (Смілій). Ведучим був ієромонах Димитрій (Франків). Потому відслужено Відправу, яку очолив о. Никодим.

Згодом відбулась історична реконструкція останньої ночі в'язнів Луцької тюрми.

Того ж дня у с. Піддубці Луцького районного деканату настоятель місцевої парафії священик Михайло Савка відправив панахиду перед пам'ятним знаком, адже в згаданій тюрмі знищено 17 жителів цього села.

Проповідь архієрея: батьки – не ходячий банкомат!

Стосунки з ближніми слід вибудовувати на безкорисливій любові за прикладом євангельського сотника. Про це говорив митрополит Луцький і Волинський Михайл 24 червня, у неділю 4-ту після П'ятдесятниці, на завершення Божественної Літургії в кафедральному соборі Святої Трійці.

Цього дня в храмах читається уривок із Євангелія про римського сотника в м. Капернаумі, який звернувся до Ісуса Христа з проханням про зцілення його важкохворого слуги (Мф. 8:8–9). Господь хотів прийти в його дім і уздоровити страждальця. Проте сотник відповів: «Я недостойний, щоб Ти увійшов під покрівлю мою, але промов тільки слово, і видужає слуга мій».

Високопреосвященний пояснює, що нині таким сотником є практикуючий християнин, який настільки усім серцем вірить Богу, що йому достатньо лише цілющого слова Спасителя, аби звершилося чудо. Це і є та велика віра й любов, на якій має будуватися наше життя і наші стосунки з рідними та близькими.

Керуючий єпархією провів аналогію з батьками. Завжди стверджуємо, що їх любимо. А як виражається наша любов? Наша любов до тата й мами – це не лише буханка хліба, яку завоюємо, коли їх провідуємо. Ми повинні проявляти до них увагу, шану, турботу. Батьків потрібно постійно провідувати і піклуватися про них, не треба ставитися до них, як до «ходячих банкоматів», наголошує митрополит Михайл.

Тому на завершення владика побажав, аби ми завжди перебували у єдності з Богом і одним з одним.

У ВПБА відбулася зустріч з науковцями Канади та Франції

Ректор Волинської православної богословської академії протоієрей Володимир Вакін зустрівся із директором Канадського інституту українських студій (м. Едмонтон) Ярославом Балланом, представниками Центру українських канадських студій (м. Вінніпег) та Ліонського університету (Франція).

Як повідомив сайт [Vpba.org](http://vpba.org), під час зустрічі обговорено можливість співпраці духовного вишу з науковими установами Канади. Гості ознайомилися з історією академії та оглянули її матеріально-технічну базу.

Священики благословили випускників

У деканатах єпархії духовенство відправило молебні з нагоди випуску в загальноосвітніх навчальних закладах.

Зокрема, такі богослужіння відбулися у кафедральному соборі Святої Трійці. Їх очолювали протоієрей Володимир Подолець (староста цього храму) й Олександр Безкорований. Душпастирі закликали вже колишніх учнів дякувати Богу за прожитий важливий етап життя, просити благословіння на майбутнє, в якому плекати християнське благочестя.

Випускникам однієї зі шкіл о. Володимир, зокрема, нагадав, що ціль, яка найтяжче здобувається, найбільше цінується та найдовше пам'ятається. Тому побажав, аби молодь досягнула певних висот не лише для особистого добра, а й для суспільного.

Духовенство взяло участь у заходах до Дня Конституції

З нагоди 22-ї річниці прийняття Основного Закону України в деканатах єпархії відбулися святкові дійства.

Зокрема, в обласному центрі на площі перед

Продовження на с. 10

ХРОНІКА

Продовження. Початок на с. 2–5, 9

пам'ятником Тарасові Шевченку 26 червня відправлено молебень за Україну, який очолив митрополит Луцький і Волинський Михайл.

У слові високопреосвященний зауважив, що на це місце ми завжди приходили, аби вшанувати Кобзаря, сьогодні ж у незвичному форматі тут святкуємо День Конституції. Це свідчить про зміни, які відбуваються в нашому житті. Ми ростемо у нашій свідомості, і тепер перемагає не закон сили, а сила закону, зазначив архієрей.

Із керуючим єпархією молилися декан кафедрального собору Святої Трійці протоієрей Микола Нецькар, інше духовенство цього храму, голова ОДА Олександр Савченко, секретар міської ради, виконувач повноваження міського голови Григорій Пустовіт, представники інших конфесій, влади, громадськості.

Олександр Ілліч вручив відзнаку Президента за гуманітарну участь в антитерористичній операції настоятелю парафії Архістратига Михайла с. Підгайці Луцького районного деканату капеланові протоієрею Іванові Гуреєву.

Захід продовжився святковим концертом.

Диякону вручили подяку міського голови

Клірик парафії Великомученика та цілителя Пантелеймона, що в Луцьку, диякон Володимир Курков отримав подяку міського голови обласного центру.

Виконувач повноваження міського голови Григорій Пустовіт вручив йому цю відзнаку за активну громадську позицію, високий патріотизм, вагомий особистий внесок у розвиток духовності, відданість капеланському служінню серед військовослужбовців. Вручення відбулося 26 червня під час оперативної наради в міській раді.

У Луцьку попрощалися з полеглим солдатом

Воїна 24-ї бригади Андрія Волоса молитовно вшанували в кафедральному соборі Святої Трійці. Заупокійну літію очолив митрополит Луцький і Волинський Михайл.

Тіло вбитого військовика привезли в нижній храм 1 липня зранку. Після Божественної Літургії розпочалася заупокійна відправа. Із владикою молилися декан собору протоієрей Микола Нецькар, ківерецький декан протоієрей Іван Семенюк, інше духовенство, родина бійця, побратими, багато небайдужих лучан.

Кожна смерть захисника – це біль нашої держави, сказав архієрей. Ми вже частково звикли до того, що на території нашої країни йде війна, але ми ніяк не звикаємо до втрат. Адже це ті люди, які віддали своє життя за наш спокій.

«На танках сюди можна швидко доїхати», – нагадає високопреосвященний, але завдяки цим хлопцям, які стримують агресора, ми ходимо під мирним небом. «Це моя Батьківщина!» – ці слова запалили їхні душі до боротьби і ці слова мають надихати кожного з нас.

Керуючий єпархією закликав шанувати й пам'ятати тих, хто через велику любов до Вітчизни приніс себе у жертву, й молитися за них.

Після богослужіння труну хресним ходом пронесли від собору на Театральний майдан. Після спільного виконання Державного Гімну України кортеж вирушив у с. Омельне

Ківерецького деканату, звідки військовий родом, до місця відспівування та погребіння. У сільському храмі Архістратига Михайла чин похорону очолив благочинний.

Андрій Волос навчався в луцькій школі-інтернаті. Лише з дев'ятої спроби потрапив до лав ЗСУ, коли йому було 19 літ. Прослужив три роки за контрактом. 28 червня ворог почав обстріл населеного пункту, який обороняв Андрій підрозділ. Коли під час бою з російською ДРГ його поранили, командир Валерій Шишак кинувся надавати допомогу своєму підлеглому, проте був застрелений снайпером. Не дочекавшись допомоги, загинув від важких поранень і Андрій.

Місяць перед цим воїн одружився. У нього залишилися хвора мама та вагітна дружина.

Духовенство єпархії привітало поліцейських

З нагоди третьої річниці створення Національної поліції України митрополит Луцький і Волинський Михайл та віце-канцлер, старший капелан єпархії протоієрей Олександр Безкоровайний 3 липня взяли участь в урочистих заходах.

Архієрей подякував правоохоронцям за роботу та зазначив, що повага до поліції – це повага до закону. Якщо людина поважає закон – це християнин. Адже вона поважатиме не лише закон держави, а й закон Біблії, вважає високопреосвященний. Тому владика побажав, аби поліція не втрачала довіру, а примножувала її.

Захід відбувся у клубі ГУ НП України у Волинській області.

Митрополит Михайл відвідав Івано-Франківську єпархію

Митрополит Луцький і Волинський на запрошення митрополита Івано-Франківського і Галицького Іоасафа взяв участь у святковому Богослужінні у Хрестовоздвиженському Манявському чоловічому монастирі.

7 липня, у день ушанування преподобних отців Іова та Феодосія Манявських, Божественну Літургію в цій обителі очолив Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет.

Детальніше про подію – на сайті *Cerkva.info*.

На Волині говорили про жертв українсько-польського протистояння

Відбувся круглий стіл «Волинь-43», у якому взяли участь представники духовенства.

11 липня у приміщенні обласної засідання розпочалося із молитви, яку відслужив ієромонах Димитрій (Франків).

Під час дискусії обговорювалося, зокрема викривлення фактів Волинської трагедії польською стороною. Також було зазначено, що, на жаль, пересічні українці недостатньо поінформовані щодо цієї події, на відміну від поляків. Тема Волинської різанини в Україні обговорюється зазвичай у вузьких професійних колах, а повинна набути й загального розголосу.

Захід ініціювала ВОГО «Волинський край». У ньому взяли участь представники влади, історики з Волині, Львівщини, Тернопільщини, Івано-Франківщини, громадські активісти.

Після завершення обговорення учасники круглого столу відвідали село Красний Сад, що на Горохівщині, яке було спалене поляками у квітні 1943 р. Там на кладовищі, перед пам'ятним знаком настоятель луцької

парафії Святителя Йоана Золотоустого протоієрей Петро Атаманів очолив панахиду по загиблих.

Напередодні камінь-каширський декан протоієрей Володимир Мицько взяв участь у вшануванні загиблих українців у Сагрині (Республіка Польща).

Як Липляни приготувалися до храмового свята

До престольного празника в храмі Апостола Петра й Павла, що в цьому селі Ківерецького деканату, 12 липня відкрили першу лінію Петро-Павлівського скверу.

Інформаційна служба єпархії повідомляла, що цей проект реалізують за починком та сприяння Жидичинського чоловічого монастиря, адже в Липлянах розташовано скит цієї обителі.

Як розповів декан монастирів архімандрит Константин (Марченко), зараз представлено перші результати роботи зі створення парку. Зокрема, вже є перші зелені насадження, квіти, дитячий майданчик, облаштовано під'їзд.

Вагомий внесок у розбудову цієї рекреаційної зони зроблено ченцями. Братія активно співпрацює з парафіянами. Зокрема, віряни написали проект і виграли конкурс місцевих ініціатив обласної ради. Завдяки цьому до кінця року липляни отримають 90 тис. грн на благоустрій парку.

Перед презентацію робіт відбулася Божественна Літургія, яку очолив о. Константин. Із ним помолилася братія монастирів Святителя Миколая Чудотворця, що в Жидичині, та Воздвиження хреста Господнього в Луцьку.

Архієрей – на імпрезі з нагоди відкриття музею

Митрополит Луцький і Волинський Михайл 14 липня взяв участь у відкритті Художньо-меморіального музею Миколи Кумановського.

В одному із коментарів владика зазначив: «У мистецтві Миколи Кумановського мені подобається те, як він виражав ним свій внутрішній світ, своє бачення. Дуже приємно, що наша громада спромоглася відкрити такий музей. Дуже приємно, що цей видатний митець є нашим земляком. І якщо серед людей нашого краю, будь-якого краю, є генії, то це означає, що над тією землею перебуває особлива Божої благодать».

Музей розмістили у Галереї сучасного мистецтва «Арт-кафедра», що в культурно-розважальному центрі «Адреналін-сіті». В експозиції представлено роботи митця різних періодів, а також особисті речі Миколи Кумановського.

З італійського смітника – в горохівський храм

Парафіянка громади Вознесіння Господнього, що у Горохові, Валентина Пилипчук, перебуваючи в Італії, побачила на смітнику ікони Божої Матері та Ісуса Христа. Будучи вірною християнкою, не змогла залишитися осторонь, тому забрала ці образи та привезла до рідного храму.

Тут настоятель парафії та горохівський благочинний протоієрей Андрій Сидор після Божественної Літургії 15 липня освятив ці святині. Відтепер ікони перебувають на кліросі храму Вознесіння Господнього в Горохові, де кожен має змогу помолитися перед ними.

Капелани поповнили фонди краєзнавчого музею

Головний військовий капелан єпархії протоієрей Михайло Бучак разом із військовими священниками Олександром Вронським та Євгеном Рудем 16 липня передали Волинському краєзнавчому музею ряд предметів.

Зокрема, для майбутньої експозиції привезли знамено військових капеланів Волині, синьо-жовтий прапор із підписами військових капеланів із різних куточків України, релігійну літературу, військоове спорядження, у якому духівники виконували свою місію на Донбасі, тощо.

Поповнення музейної збірки відбулося у рамках проекту «Наші захисники», який започаткував музей. Метою проекту є комплектування матеріалів про бойові дії на Донбасі, а також популяризація внеску волинян в оборону державного суверенітету і територіальної цілісності України шляхом створення сучасної експозиції.

По ділах воздасться вам, а не по розмовах

Про свободу дій та відповідальність за свої вчинки говорив митрополит Луцький і Волинський Михайл 22 липня, в неділю 8-му після П'ятдесятниці, під час проповіді на завершення Божественної Літургії у кафедральному соборі Святої Трійці.

Високопреосвященний пояснив, що Господь, створивши людину, надав їй свободу вибору. Саме тому кожен самостійно обирає, як йому вчинити у тій чи іншій ситуації. Проте дуже часто буває, що ми не робимо вибір, а чекаємо, що хтось зробить його за нас.

Така бездіяльність є гріховною, зазначає архієрей. Для прикладу владика наводить буденні ситуації, знайомі всім: молодь боїться зізнатися у своїх почуттях, ми часто нарікаємо на владу, але нічого не робимо, аби змінити ситуацію. «Ти вчинив дію? Чи лише бурчав на кухні?» – запитує керуючий єпархією. По ділах ваших воздасться вам, а не по розмовах, наголошує архієпископ.

Тому на завершення митрополит побажав завжди бути діяльними у своїх справах, почуттях і молитвах.

Ківерці: храмовий празник із владикою

24 липня, в день рівноапостольної княгині Ольги, митрополит Михайл очолив Божественну Літургію у церкві, яка присвячена цій Божої угодниці, з нагоди престольного свята.

Велику київську княгиню називаємо рівноапостольною, бо вона трудами подібна до самих Христових апостолів, нагадав у проповіді високопреосвященний. Ольга не лише сама прийняла Християнство, а й принесла благу звістку про Спасителя на наші, тоді ще язичницькі землі.

Намагалася виховувати у християнських цінностях онука – князя Володимира, який пізніше хрестив Русь. Тож, за словами митрополита Михайла, нам належить брати приклад із київської правительки у її ревності до благочестя.

Із архієреєм співслужили: декан протоієрей Іван Семенюк, настоятель парафії протоієрей Олег Ткачусь, інше місцеве духовенство.

Інформаційна служба єпархії

Докладніше про ці та інші події – на офіційному сайті pravoslaviavolyni.org.ua

ОГОЛОШЕННЯ

ГОЛОВНА НЕДІЛЬНА ШКОЛА ЄПАРХІЇ НАБИРАЄ ВИХОВАНЦІВ

Центр християнського виховання дітей і молоді в Луцьку розпочав прийом на навчання. Про це повідомив директор священик Сергій Медведєв.

Заняття Центру проводять у Волинській православній богословській академії. Для вивчення Закону Божого дітямуть три групи: молодша – 6–8 років, середня – 9–12 і старша – 13–18 років. Передбачено бесіди для батьків та молоді, яким більше 18-ти. Також, як зазвичай, у центральній недільній школі єпархії працюватиме хоровий відділ. Окремо співатимуть вихованці 6–8 років та 12–15 і старші.

Запис проводитиметься щонеділі після Божественної Літургії для дітей у нижньому храмі кафедрального собору Святої Трійці, яка розпочинається о 10.30.

Про початок навчання після 1 вересня буде оголошено додатково. За іншою інформацією слід звертатися до о. Сергія за тел.: (050) 500-62-59, (098) 465-68-36.

ЄПАРХІАЛЬНИЙ КАЛЕНДАР

11 вересня

День висвяти: 15 років тому, 2003-го, – протоієрей Іван Гурев, настоятель парафії Архистратига Михаїла в с. Підгайці Луцького районного деканату.

День народження: 45 років тому, 1973-го, – священник Ігор Кузьмич, настоятель парафії Апостолів Петра й Павла в Ковелі.

14 вересня

День народження: 30 років тому, 1988-го, – священник Станіслав Беспалов, настоятель парафії Різдва Йоана Хрестителя в Ковелі.

20 вересня

День висвяти: 20 років тому, 1998-го, – протоієрей Тарас Манелюк, цуманський декан, настоятель парафії Йоана Хрестителя в Цумані, Великому мученика і цілителя Пантелеймона в с. Грем'яче Цуманського деканату.

21 вересня

День народження: 40 років тому, 1978-го, – священник Олег Куліш, настоятель парафії Архистратига Михаїла в с. Рудня та Великому мученика Димитрія Солунського в с. Валер'янівка Рожищанського деканату.

26 вересня

День народження: 40 років тому, 1978-го, – священник Андрій Голуб, настоятель парафії Апостолів Петра й Павла в с. Берегове Рожищанського деканату.

27 вересня

День заснування храму: 5 років тому, 2013-го, – церква Воздвиження хреста Господнього в с. Нові Кошари Ковельського районного деканату.

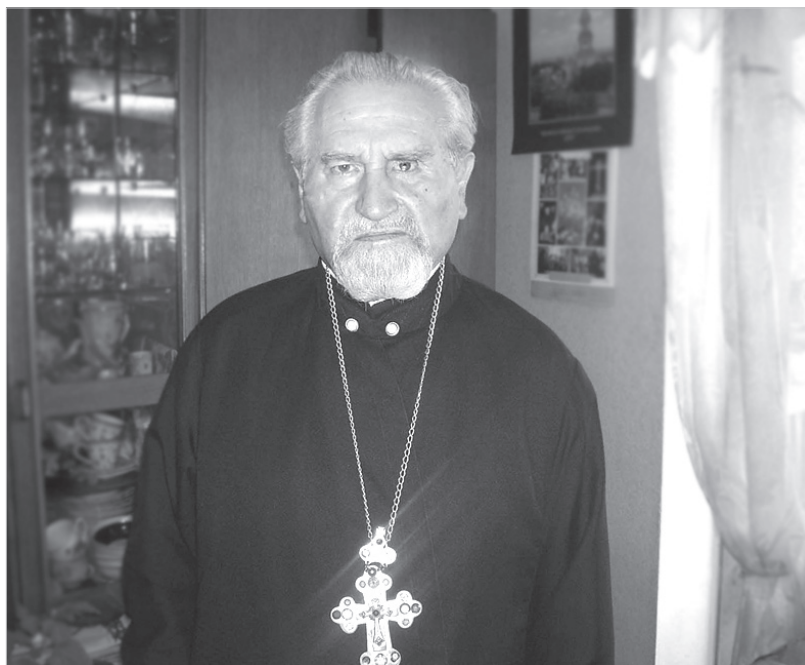
29 вересня

День заснування храму: 120 років тому, 1898-го, – церква Великому мученика і цілителя Пантелеймона в с. Рованці Луцького районного деканату.

30 вересня

День заснування храму: 5 років тому, 2013-го, – церква Святого Духа в Берестечку Горохівського деканату.

Щиросердечно вітаємо вас із ювілеями, боголюб'язні отці, браття і сестри! Хай Господь благословляє усіх вас на многії і благії літа!

Поважний ювілей відзначив протоієрей Сергій Мельничук-Мартинюк, клірик кафедрального собору Святої Трійці. Із цієї нагоди митрополит Луцький і Волинський Михаїл 23 червня під час Всенічної у головному храмі єпархії тепло привітав душпастиря.

Отець Сергій народився 25 червня 1933 року в с. Марковичі Локачинського району. Закінчив Одеську духовну семінарію та Ленінградську духовну академію. Кандидат богословських наук. Удостоєний низки церковних нагород.

Служив священником у різних парафіях Волині та Полісся, наприкінці 90-х рр. був настоятелем луцького Свято-Троїцького кафедрального собору. Тривалий час викладав у Волинській духовній семінарії, в тому числі після її реорганізації у Волинську православну богословську академію. Був ректором цієї духовної школи.

Видав мемуари свого батька Мусія Мельничука «Моя довга страждальна дорога». Також душпастир написав автобіографічну книгу «Мої спогади без прикрас». Книги можна придбати у Луцьку, в єпархійській бібліотеці-книгарні «Ключі» (просп. Волі, 2).

Торік о. Сергій відзначив 50 літ священничого служіння.

Світлина Лілії БОНДАР

НАЙСТАРШОМУ
СВЯЩЕНИКОВІ
ЄПАРХІЇ – 85

ОГОЛОШЕННЯ

Відстрочено встановлення комерційних вузлів обліку газу

Управління єпархії звертає увагу, що облаштування комерційних вузлів обліку газу засобами дистанційної передачі відтерміновано до травня 2019 року.

Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сферах енергетики та комунальних послуг (НКРЕКП), прийняла постанову від 12 липня 2018 р., яка вносить зміни щодо граничного терміну облаштування комерційних вузлів обліку засобами дистанційної передачі даних за умови надання власником вузла гарантійного листа, в якому він підтвердить свої зобов'язання щодо облаштування комерційного вузла обліку.

Ця постанова стосується усіх користувачів, включно з релігійними організаціями.

За детальнішими роз'ясненнями звертайтеся у компанію «Волиньгаз».

ОФІЦІЙНО

Священника Ігоря Літвінцова призначено настоятелем парафії Преподобного Амфілохія Почаївського в с. Кадище Цуманського дек. (указ № 40 від 7 травня 2018 р.).

Протоієрея Віктора Пушка звільнено від обов'язків настоятеля парафії Різдва Йоана Хрестителя в с. Лище Луцького райдек. (№ 42 від 16 травня).

Протоієрея Віктора Михалевича звільнено від обов'язків настоятеля парафії Святої Софії, Премудрості Божої в Луцьку (Східноєвропейський національний університет ім. Лесі Українки), а **протоієрея Віктора Пушка** призначено на цю посаду (№ 43 від 16 травня, № 49 від 4 червня).

Диякона Сергія Панащука призначено головним редактором єпархійської телестудії «Собор» з 1 червня (№ 46 від 24 травня).

Ієромонаха Димитрія (Франківа) призначено настоятелем парафії Мученика Віктора в обласному центрі та капеланом Луцького національного технічного університету (№ 51 від 5 червня).

Священника Сергія Мельничука призначено капеланом Луцького гарнізонного військового госпіталю в/ч А-4554 (№ 52 від 6 червня).

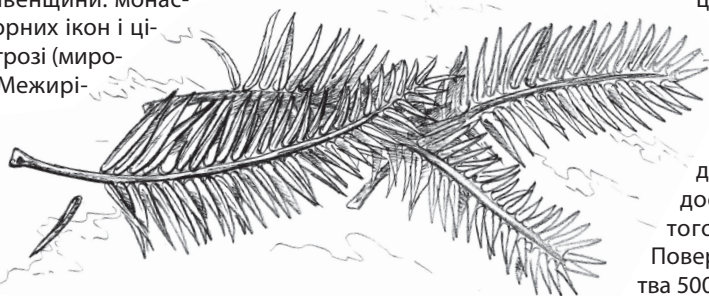
Протоієрея Василя Клочака призначено уповноваженим єпархії у справах сім'ї (№ 61 від 11 липня).

ПАЛОМНИЦТВА

11 серпня – до святинь Рівенщини: монастир у Дермані (п'ять чудотворних ікон і цілюще джерело) – собор в Острозі (миролюбна ікона) – монастир у Межиріччі (чудотворна ікона) – джерело Св. Миколая в Гільчі – монастир у Городку (чудотворна ікона, частинка гробу Пресвятої Богородиці). Виїзд о 6.30. Повернення – о 22.00. Пожертва 220 грн.

12 серпня – до святинь Львова. Виїзд о 6.30. Повернення – о 23.00. Пожертва 350 грн.

18 серпня – до святинь Володимира-Волинського: собор і монастир Різдва Христового – Юріївська церква – Василівська

церква – Успенський собор – Зимнівський монастир. Виїзд о 7.00. Повернення – о 19.00. Пожертва 170 грн.

24 серпня – до Маняви (Івано-Франківська єпархія): скит – джерело «Сльоза Божої Матері» – водоспад Святого Духа – джерело Святого Духа. Виїзд – 23 серпня о 23.30. Повернення – 24 серпня о 23.30. Пожертва 500 грн.

24-25 серпня – до святинь Польщі: Ченстохова, Краків (для тих, хто має візу). Зголошуватися не пізніше ніж за три дні.

26 серпня – до почаївських святинь: лавра – монастир Святого Духа (колишній лаврський скит) – монаше кладовище – джерело

Праведної Анни – жіночий монастир Богоявлення Господнього у Кременці – храм Пророка Іллі в Дубенському замку. Виїзд о 6.30. Повернення – о 20.00. Пожертва 200 грн.

6-13 вересня – до Святої Землі (проща «Дорогою Ісуса Христа»). Проводиться з благословіння Патріарха Філарета, очолює митрополит Луцький і Волинський Михаїл: Хайфа – долина Армагеддон – Назарет – Кана Галілейська – гора Фавор – біблійна Галілея – Йорданіт – гора Сіон – Ейн-Карем – Віфлеєм – Єрусалим – Віфанія – Юдейська пустеля – Єрихон – Мертве море – Лідда – Кумран. Зголошуватися не пізніше ніж за два тижні.

Реєстрація – не пізніше ніж за день до початку прощі (якщо не зазначено інше). Виїзд на всі богомілья – від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Докладніша інформація та реєстрація – у паломницькому центрі єпархії «Україна» (керівник Лариса Савчук) за тел. (050) 812-09-79.

Шановні читачі, дорогі брати і сестри! Не використовуйте наш часопис у господарських цілях. Якщо газета Вам уже не потрібна – передайте її ближнім або в бібліотеку

СЛОВО КИЇВСЬКОГО
ПАТРІАРХАТУ
– НА ВОЛИНІ

ЧИТАЙТЕ

Різноманітна духовна література: запитуйте у храмах, книгарні-бібліотеці «Ключі» за адресою: Луцьк, просп. Волі, 2 (напроти ЦУМу, біля обласної юнацької бібліотеки). Розпорядок роботи: будні – 9.30–19 год; свята, суботи й неділі – 10–17 год.

СЛУХАЙТЕ

Передача «Благо»: неділя, 7.30, FM-радіостанція «Сім'я і дім» (102,4 МГц).

ЧИТАЙТЕ, ДИВІТЬСЯ, СЛУХАЙТЕ

Сайт pravoslavivolyni.org.ua – історія, устрій єпархії, святині, персоналії, документи, новини, фото, відео, газета, книги, аудіо, передруки.

ВОЛИНСЬКІ
ЄПАРХІАЛЬНІ
ВІДОМОСТІ

За єдину Помісць Українську
Православну Церкву!

Свідцтво про державну реєстрацію: ВЛ № 219 від 03.08.2004 р.

Засновник і видавець – Управління Волинської єпархії

Української Православної Церкви Київського Патріархату (Волинська духовна консисторія)
Друк – ТОВ «Волинська друкарня» (Луцьк, просп. Волі, 27). Тел. (0332) 24-25-07. Зам. №843 Наклад 1450 пр.
Передплатний індекс 91241

РЕДАКЦІЯ

Віталій КЛІМЧУК (головний редактор), Віктор ГРЕБЕНЮК (літературний редактор і коректор),
протоієрей Віталій СОБКО, Петро САЙКЕВИЧ (верстка)

При використанні матеріалів часопису для публікації в інших ЗМІ посилання на нього обов'язкове.
Редакція не завжди поділяє позиції авторів, які несуть відповідальність за достовірність поданої інформації,
та залишає за собою право редагувати матеріали або не друкувати їх зовсім.
Рукописи не рецензуються і не повертаються, листування з читачами – тільки на сторінках газети.

ДОВІДНИК ВОЛИНСЬКОЇ ДУХОВНОЇ КОНСИСТОРІЇ

43025 Луцьк, Градний узвіз, 1
volynkonsystoria@ukr.net
Час роботи: понеділок–п'ятниця (крім святкових днів), 10:00–16:00,
обідня перерва – 13:00–14:00

КЕРУЮЧІ ЄПАРХІЄЮ

Митрополит Луцький і Волинський МИХАІЛ. Тел./факс (0332) 72-44-64

КАНЦЕЛЯРІЯ

Канцлер – протоієрей Микола ЦАП. Тел. (0332) 72-53-63
Віце-канцлер – протоієрей Олександр БЕЗКОРОВАЙНИЙ. Тел. (0332) 72-44-64

ІНФОРМАЦІЙНО-ВИДАВНИЧИЙ ЦЕНТР

Тел. (0332) 72-21-82
Голова центру – протоієрей Віталій СОБКО. Моб. (050) 661-56-68
Інформаційна служба (збір та опрацювання даних про діяльність єпархії)
infosluzhba@ukr.net

Сайт – pravoslavivolyni.org.ua

info@pravoslavivolyni.org.ua

Прес-служба (співпраця зі ЗМІ) – прес-секретар архієпископ КОНСТАНТИН (Марченко)
Моб. (096) 781-80-59. Pres-sluzhba@ukr.net

Газета «Волинські єпархійські відомості». Hazeta.vyev@gmail.com
Телестудія «Собор» – гол. редактор диякон Сергій ПАНАЩУК
Радіостудія «Благо» – головний редактор протоієрей Віктор ПУШКО.
Тел. (095) 126-40-77. Blaho@ukr.net

Видавничий відділ і книгарня-бібліотека «Ключі»
– завідувач Дмитро ГОЛОВЕНКО. Тел. (050) 339-73-66, (067) 570-57-97
kljuchi@ukr.net

КАПЕЛАНСЬКА СЛУЖБА

Старший капелан – протоієрей Олександр БЕЗКОРОВАЙНИЙ
Інспектор з питань місійної діяльності – протоієрей Юрій БЛИЗНЮК.
Тел. (0332) 20-00-25, моб. (095) 538-05-87

ПАЛОМНИЦЬКИЙ ЦЕНТР «УКРАЇНА»

Керівник Лариса САВЧУК. Тел. (0332) 71-83-77, моб. (050) 812-09-79

СКЛАД-МАГАЗИН ікон, риз, церковного начиння тощо

Директор Богдан ТИШКЕВИЧ. Луцьк, просп. Волі, 2. Моб. (066) 217-25-58
Час роботи: понеділок–п'ятниця, 10:00–18:00,
в суботу – 10:00–15:00, обідня перерва – 13:00–14:00.

ДО 25-РІЧЧЯ МУЗЕЮ ВОЛИНСЬКОЇ ІКОНИ

26 серпня 1993 року розпочався відлік діяльності Музею волинської ікони, відділу Волинського краєзнавчого музею. Створення музею відповідало часу: суспільство переосмислювало минуле і почало будувати майбутнє, стрімко зріс інтерес до історії та національної духовної спадщини. Основною місією музею стала презентація відвідувачам волинської ікони як одного з найбільших досягнень українського та світового мистецтва.

За роки діяльності музею колекція пам'яток сакрального мистецтва, зібрана працівниками Волинського краєзнавчого музею в 1970–1980-х роках у напізруйнованих закритих храмах та капличках, на горищах і дзвіницях діючих церков, постійно поповнюється за рахунок передачі пам'яток священнослужителями та релігійними громадами, дарунків від колекціонерів і окремих громадян.

На сьогодні унікальна збірка музею нараховує понад дві тисячі пам'яток. Твори темперного й олійного іконопису, скульптура, предмети металопластики і декоративного різьблення XVI–XIX ст. дозволяють вивчати різноманітні аспекти давньої художньої культури Волині. Починаючи з 1994 р., до музею передаються хатні образи кінця XVIII – початку XX ст., що вилучаються на волинських митницях.

Нині у залах експонуються 111 ікон XVI–XVIII ст., царські врата, хрести-розп'яття, скульптури святих і ангелів XVII–XVIII ст. Перлиною експозиції є Холмська чудотворна ікона Богородиці – унікальна пам'ятка візантійського мистецтва XI–XII ст. Святина шанована в усьому християнському світі, музей є місцем паломництва віруючих різних конфесій.

Тісна співпраця з Національним науково-дослідним реставраційним центром України, його Львівською філією, Національною академією образотворчого мистецтва і архітектури у справі реставрації та дослідження пам'яток волинського іконопису дає можливість не тільки поповнювати експозицію, а й представляти сакральну спадщину Волині

на виставках за межами музею. Подіями у мистецькому житті України стали виставки волинського іконопису у Національному заповіднику «Софія Київська», Національному культурно-художньому та музейному комплексі «Мистецький арсенал», Національному Дніпропетровському історичному музеї, Чернігівському історичному музеї та ін. Разом з тим, у нас на виставках репрезентують твори сакрального мистецтва зі збірок провідних музеїв України та приватних колекціонерів. Завдяки митрополитові Луцькому і Волинському Михаїлу відвідувачі музею змогли ознайомитися із творчістю сучасних іконописців на виставках «Царице миру, молися за нас...» та «Сакральний живопис Володимира Жупанюка».

Популяризації колекції сприяє видавнича діяльність: путівники, буклети, набори

листівок, альбоми. У 1998 р. вийшов перший каталог та альбом «Волинська ікона XVI–XVIII ст.», у 2011-му – фотоальбом «Музей волинської ікони», у 2013 р. – каталог-альбом «Музей волинської ікони», доповнений і перевиданий у 2016-му.

В Україні й за кордоном ми відомі і як науково-дослідницький центр. Починаючи з 1994 р., музей щороку проводить міжнародні наукові конференції «Волинська ікона: дослідження та реставрація», у яких беруть участь науковці, музейники, реставратори з України, Білорусі, Польщі, Чехії.

Для залучення більшої кількості відвідувачів працівники музею розробили цикл інтерактивних екскурсій для шкільної та студентської аудиторії. Тут проводяться тематичні вечори, презентації, зустрічі з іконописцями, концерти камерної музики та

духовного співу. Традиційними стали «Різдвяні зустрічі», де виступають світські та церковні хорові колективи Волині. Учасниками зустрічей були кліросний хор «Богоспів», дитячий хор Центру християнського виховання дітей та молоді луцького Свято-Троїцького кафедрального собору.

Музей мав честь приймати президентів України, послів іноземних держав, відомих духовних, політичних та державних діячів. За останні п'ять років його відвідали більше ста тисяч волинян, гостей з України та з-за кордону.

Музей волинської ікони тісно співпрацює з релігійними громадами у справі збереження сакральної спадщини у храмах області, проведенні спільних заходів, виставок та конференцій, залучення до безкоштовних екскурсій учнів недільних шкіл.

У Церкви і державних музеїв, при всій відмінності форм і методів їх здійснення, є спільні цілі й завдання, перш за все у сфері морального виховання. Музеї, що зберігають твори сакрального мистецтва, створюють можливості для задоволення зростаючого суспільного інтересу до церковної культури зрозумілою мовою і в доступній формі. Музеї здійснюють і зворотний зв'язок, залучаючи широкі верстви світського суспільства до традицій християнської культури.

За «церковні заслуги перед Українською Православною Церквою Київського Патріархату» Музей волинської ікони нагороджений митрополитом Луцьким і Волинським Михаїлом благословенною грамотою.

Музей волинської ікони – це злагоджений колектив, який відданий своїй справі і працює задля збереження духовних скарбів України для нинішніх та майбутніх поколінь.

Тетяна ЄЛИСЕЄВА,
завідувач Музею волинської ікони
Світлина з архіву музею.

